

Vrchní soud
v Praze

8 To 97/2009

Česká republika

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9.prosince 2009 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Lněničky a soudců JUDr. Alexandry Novákové a JUDr. Petra Smrže **odvolání obžalovaného Roberta T.**, nar. xxx proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26.listopadu 2008 č.j. 2 T 46/2007 – 4003 a rozhodl **t a k t o:**

I. Z podnětu odvolání obžalovaného Roberta T. se podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek částečně z r u š u j e, a to ve výroku o trestu.

II. Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovanému

Robertu T.,

nar. xxx, bytem xxx, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Mírov,

s e u k l á d á

podle § 219 odst. 2 trestního zákona za použití § 35 odst. 2 trestního zákona a § 29 odst. 1, odst. 3 trestního zákona ve znění účinném ke dni 20.srpna 2001 za trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. h) trestního zákona, jímž byl uznán vinným napadeným rozsudkem, a dále za trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona spáchaný jako zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst. 1 trestního zákona, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30.dubna 2004 sp.zn. 5 T 4/2002 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23.června 2004 sp.zn. 10 To 80/2004 a za další trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona spáchaný jako zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst. 1 trestního zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005 výjimečný souhrnný trest odnětí svobody na doživotí.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26.listopadu 2008 sp.zn. 2 T 46/2007 byl obžalovaný Robert T. uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst.1, odst.2 písm.a),h) tr.zák. a podle § 219 odst.2 tr.zák. za použití § 35 odst.2 tr.zák. a § 29 odst.3 tr.zák. ve znění účinném ke dni 20.srpna 2001 mu byl za tento trestný čin a dále za trestné činy loupeže podle § 234 odst.1, odst.2 písm.a) tr.zák. a 234 odst.1 tr.zák., kterými byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005 uložen souhrnný trest doživotí. Podle § 39a odst.2 písm.d) tr.zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005, a další rozhodnutí na tento rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Předmětného deliktu se dle skutkových zjištění z napadeného rozsudku obžalovaný dopustil tím, že *„dne 20.8.2001 ve večerních hodinách vylákal L. S., nar. xxx, a M. V., nar. xxx, na lesní parkoviště po pravé straně silnice třetí třídy č. 21027 před obcí Hrušková, okres Sokolov, kde měl předat částku 400.000,- Kč L. S. za vozidlo zn. Audi A6 Avant 2.15 TDI, SPZ AKS 34-75, a zde nezjištěnou krátkou střelnou zbraní nejprve několika výstřely usmrtil poškozeného L. S. a následně dalšími výstřely a za použití hrubého fyzického násilí směřujícího zejména proti hlavě, ale i tělu usmrtil poškozeného M. V. a jejich těla následujícího dne za pomoci svědka L. V. zakopal na pozemku domu č. 165 v obci Stará Voda, okr. Cheb, uživatele Z. M., přičemž před zahrabáním těl tato prohledal a odcizil poškozeným dva kusy mobilních telefonů“.*

Proti tomuto rozsudku podal odvolání obžalovaný Robert T. (dále jen obžalovaný). Odvolání, které ohlásil po poradě s obžalovaným obhájce obžalovaného JUDr. Kolja Kubíček ihned po vyhlášení rozsudku do protokolu o hlavním líčení bylo podáno do „všech výroků i do odůvodnění rozsudku“. Následně bylo podané odvolání písemně zdůvodněno jednak obhájkyň obžalovaného JUDr. Klárou Slámovou, jednak samotným obžalovaným vlastnoručně sepsaným podáním, a obžalovaný se jím domáhá zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu a zproštění obžaloby.

Obhájkyň JUDr. Klára Slámová odvolání zdůvodnila postupně podanými písemně zpracovanými podáními s datem 24.září 2009, které došlo ještě ke Krajskému soudu v Praze a dalšími s datem 22.října 2009 a 11.listopadu 2009, jež byly adresovány již Vrchnímu soudu v Praze. Odůvodnění je provedeno velmi obsáhlým způsobem, když obsahuje m.j. doslovné citace obsahu výpovědí svědků, obsahu znaleckých posudků a vyjádření znalců, výpisy obsahu dalších důkazů a citace z odůvodnění napadeného rozsudku, citace obsahu předchozích ve věci vydaných rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a Vrchního soudu v Praze, jakož i citace zákonných ustanovení a stanovisek a nálezů soudů vyššího stupně. Proto

vrchnímu soudu nezbylo, než obsah tohoto zdůvodnění podstatně zestručnit a uplatněné výhrady a námitky shrnout. **Obžalovaný sám provedl zdůvodnění odvolání** vlastnoručně sepsaným podáním s datem 21.zář 2009, jež je nadepsáno jako „*Odvolání se proti Justiční Vraždě, v podobě doživotního rozsudku Krajského soudu v Praze, k Vrchnímu soudu v Praze!*“, které je též poměrně obsáhlé, a již na tomto místě je možno říci, že obžalovaný vznáší výhrady a námitky, které se víceméně ztotožňují s obsahem odůvodnění odvolání zpracovaného obhájkyň.

Obhájkyňě předně podrobně rozvádí genezi dané věci a současně obsáhlým způsobem, když této tématice věnuje téměř celou prvou část zdůvodnění odvolání, polemizuje s obsahem předchozích rozhodnutí, které v této věci Vrchní soud v Praze vydal pod sp.zn. 8 To 155/2004, 8 To 26/2005, 8 To 86/2006 a 8 To 45/2007 při svém rozhodování z podnětu odvolání krajské státní zástupkyň v Plzni podaných v neprospěch obžalovaného proti postupně vyhlášeným rozsudkům Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 4 T 2/2003, jež budou blíže specifikovány níže, jimiž byl pro předmětný skutek, který je v dnes napadeném rozsudku Krajského soudu v Praze právně kvalifikován ve shodě s obžalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni dne 28.ledna 2003 jako trestný čin vraždy podle § 219 odst.1, 2 písm.a), h) tr.zák., obžalovaný opakovaně podle § 226 písm.c) tr.ř. obžaloby zproštěn. Nejzávažnější výhrady pak směřují proti poslednímu v pořadí již čtvrtému rozhodnutí Vrchního soudu v Praze vydanému v meritě věci dne 29.května 2007 sp.zn. 8 To 45/2007, když obhájkyňě důrazně namítá, že pokud Vrchní soud v Praze podle § 262 tr.ř. nařídil, aby tuto věc projednal a rozhodl Krajský soud v Praze a věc byla takto odebrána Krajskému soudu v Plzni, byl obžalovaný protizákonně odňat svému zákonnému soudci. Dle přesvědčení obhájkyňě Vrchní soud v Praze postupoval v rozporu s důvody citovaného ustanovení a tedy nezákonným způsobem. Podstatou výhrad je tvrzení obhájkyňě, že jediným důvodem pro tento postup byla snaha vrchního soudu prosadit své vlastní hodnocení provedených důkazů do rozhodnutí prvoinstančního soudu, a pokud nebyl opakovaně úspěšný svůj názor prosadit u Krajského soudu v Plzni, je zřejmé, že očekával větší „pochopení“ u jiného krajského soudu, který jeho názory vydáním dnes napadeného rozsudku také akceptoval. V podstatě tytéž námitky vznáší i obžalovaný. Na tomto místě však vrchní soud nepovažuje za nutné výhrady uplatněné v tomto směru blíže rozvádět z důvodů, které budou uvedeny níže.

Pokud jde o samotný odvoláním obžalovaného napadený rozsudek Krajského soudu v Praze, obhájkyňě hned v úvodu písemného zdůvodnění zdůrazňuje, že za obžalovaného tvrdí, že napadený rozsudek byl vydán v rozporu se zákonem, je neodůvodněný a nepřezkoumatelný a proto se obžalovaný svým **odvoláním domáhá, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný byl obžaloby zproštěn**. Především pak namítá, že řízení před Krajským soudem v Praze bylo vedeno jednostranně, v neprospěch obžalovaného, což nalezlo i odraz v provádění důkazů a jejich hodnocení, když Krajský soud v Praze vyvodil z provedených důkazů opačné závěry, než které z nich vyplývají, přičemž některé důkazy nebyly hodnoceny vůbec. Skutkový děj, který vzal Krajský soud v Praze za prokázaný, tak dle obhájkyňě, ale i dle obžalovaného neodpovídá provedenému dokazování. Podstatnou námitku obhájkyňě vznáší též v tom směru, že popis skutku uvedený ve výroku napadeného rozsudku nekoresponduje s použitou právní kvalifikací. Zde namítá, že přestože byl skutek kvalifikován jako trestný čin vraždy podle § 219 odst.1 tr.zák též dle písm.h) odst. 2, skutková věta nikterak nevyjadřuje znak „v úmyslu získat majetkový prospěch“, takže z výroku není možné zjistit, že by úmysl získat majetkový prospěch byl pojat před usmrcením a že by tedy usmrcení bylo učiněno právě proto, aby byl majetkový prospěch získán. Popis skutku tedy nenaplnuje soudem stanovenou právní kvalifikaci a tuto vadu dle jejího přesvědčení nelze napravit dodatečnou úpravou v odvolacím řízení, neboť by šlo o nahrazení činnosti státního

zástupce. Současně však zdůrazňuje, že popis skutku ve výroku rozsudku musí být odrazem skutkových zjištění v celém rozsahu, a tak tomu v daném případě rozhodně není. Ani krajským soudem uváděný skutkový děj v odůvodnění napadeného rozsudku, který vzal za prokázaný neodpovídá provedenému dokazování, ale naopak je s ním v hrubém rozporu.

Krajský soud v Praze dle obhájkyne porušil či opomněl řadu základních zásad trestního řízení. Předně vycházel z výpovědí svědků učiněných v přípravném řízení, jak sám také konstatoval, a zcela opomenul výpovědi, které svědci učinili před soudem, a to nejen před Krajským soudem v Praze, ale i před Krajským soudem v Plzni. A to přesto, že povinností soudu je hodnotit veškeré provedené důkazy a soud není oprávněn vybírat si pouze ty důkazy, které se mu „hodí“ pro učinění svých závěrů. Zaujal tendenční postoj i k výpovědi obžalovaného, kterou hodnotí v jeho neprospěch, aniž by vzal v úvahu to podstatné, co z jeho výpovědi vyplynulo a co bylo prokázano i dalšími důkazy, a naprosto nedůvodně se odmítl zabývat jeho dalšími výpověďmi, ačkoli měly pro posouzení věci podstatný význam. Na rozdíl od striktně zkrácené reprodukce výpovědi obžalovaného, se o mnoho více zaobíral výpovědí svědka Lubomíra V. (dále jen svědek V.), z nichž však bylo vyňato mnoho rozporných detailů, a to jak s výpověďmi obžalovaného, tak i svědka samotného. Stejně i z výpovědí dalších svědků uvedl jen nepatrné části, z nichž nelze dovodit, na podkladě čeho provedl jejich hodnocení tak, jak je v odůvodnění rozsudku zachyceno.

Dle názoru obhájkyne jak Vrchní soud v Praze při svém předchozím rozhodování, tak Krajský soud v Praze zcela opomíjejí i další základní zásadu trestního řízení požadující, aby bylo možno kohokoli uznat z jakéhokoli trestného činu vinným, musí být vina jednoznačně prokázána, a to tak, že neexistuje jiná varianta. Oba soudy opomíjejí též to, že obžalovaný není povinen prokazovat svou nevinu, ale naopak obžaloba musí prokázat, co je uvedeno v obžalobě a soud není oprávněn nahrazovat činnost státního zástupce. Ani na důkazy nelze pohlížet a hodnotit je tak, zda potvrzují tvrzení obžalovaného, ale musí být naopak hodnoceny z hlediska, zda je jimi možno vyvrátit tvrzení obžalovaného, což se v daném případě nestalo.

Obhájkyne dále uvádí, že pokud bude odůvodnění napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze shledáno Vrchním soudem v Praze jako souladné se zákonem a odvolání obžalovaného bude zamítnuto, pak je zřejmé, že odvolací soud tím stvrdí to, co je obžalovaným od počátku tvrzeno, tedy že vrchní soud rušil zprošťující rozsudky Krajského soudu v Plzni nikoliv pro jejich nezákonnost, ale proto, že nesouhlasil se zproštěním obžaloby a zrušující usnesení tak byla učiněna z jiných než zákonných důvodů. Jen z pouhého srovnání rozsudků Krajských soudů v Plzni a v Praze je zřejmé, že Krajský soud v Praze se nejen neobtěžoval vypsát podstatný obsah důkazů, ale důkazy vůbec nehodnotil. Výrazně tak byla porušena další zásada trestního řízení stanovená v § 2 odst.6 tr.ř., dle níž musí být hodnoceny všechny provedené důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti.

Krajským soudem v Praze bylo hodnocení důkazů nahrazeno pouhou libovůlí, když zcela vědomě přešel bez povšimnutí řadu důkazů, o kterých se v napadeném rozsudku ani nezmínil, přičemž poukazuje především na úřední záznam o zahájení úkonů trestního řízení z 29.ledna 2002, který považuje za důkaz stěžejní a plně prokazující, že skutečně šlo o prodej OPL, či na výpovědi svědků, z nichž rovněž vyplývá, že šlo o obchod s drogou dohodnutý mezi poškozeným L. S.a svědkem V., zejména výpovědi V. P., jenž byl ve styku se svědkem V. a dále A. J. a O. R., kteří se stýkali s poškozeným M. V., i na důkazy další.

Dále obhájkyne zdůrazňuje, že každá pochybnost vyplývající z provedených důkazů musí být hodnocena vždy ve prospěch obžalovaného, což je v souladu se všemi dalšími trestními

zásadami a ústavně zaručenými právy a svobodami každého obžalovaného. V rozporu s nimi by bylo, kdyby rozpory byly hodnoceny v neprospěch obžalovaného, a v jeho neprospěch byly užity varianty, které jsou nepříznivější. Za nepříznivější je nutno označit každou spekulaci soudu, která nemá oporu v dokazování a zůstává pouhou domněnkou, kterých se Krajský soud v Praze dopouští, a to přesto, že provedené důkazy svědčily o opaku, tedy ve prospěch obžalovaného. Pokud je důkaz hodnocen tak, že proti němu existuje jiná, ovšem ničím nepodložená domněnka, pak jde o hodnocení destruktivní, které je v rozporu se zásadou spravedlivého procesu. Zde zdůrazňuje příklad, že pokud výpisy telekomunikačních hovorů prokazují, že poškození za obžalovaným přijeli mnohem dříve, než svědek V., nelze argumentovat zprávou operátora, že mohlo dojít k chybnému záznamu pohybu mobilního telefonu, neboť „možnost“ nevylučuje pravdivost záznamů a neprokazuje opak toho, co tvrdí obžalovaný. Z pohledu hodnocení důkazů je tedy nutno vše, co nevyrací tvrzení obžalovaného hodnotit v jeho prospěch, ať již se jedná kupř. o údajné užití klíče na kola, či poškození sedačky řidiče, atd. Ve vztahu k výpisům obhájkyne poukazuje též na to, že krajský soud uvedené záznamy vůbec nehodnotil.

Výpisům z telekomunikačního provozu mobilních operátorů přičítá velký význam i sám obžalovaný, když zdůrazňuje, že výpisy z „buněk“ o pohybu osob potvrzují jeho obhajobu, že poškození jeli za ním do Sokolova bez asistence svědka V., který se v době, kdy poškození již byli v Sokolově, nacházel ještě v Karlových Varech a do Sokolova přijel s velkým časovým odstupem. Výpisy telefonních hovorů jsou důkazem, který on nemohl nikterak ovlivnit a proto Krajskému soudu v Praze vyčítá, že neprovedl jím navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru mobilních operátorů, který by tuto otázku mohl blíže objasnit a jeho obhajobu jednoznačně potvrdit. Obžalovaný se domáhá i provedení dalších důkazů, které byly Krajským soudem v Praze zamítnuty, přičemž namítá, že krajský soud tak učinil zcela účelově. Jde především o výslech znalce PhDr. Slavomíra Hubálka, který na jeho osobu podal znalecký psychologický posudek ve vztahu k trestnému činu loupeže, přičemž byl vypracován jako poslední, a s ohledem na to, že obě věci byly spojeny, je možno tento posudek dle jeho názoru použít i v tomto řízení. Krajský soud účelově vynechal i výslech policisty Petra Plaňanského, který by potvrdil, že v počátku operativního šetření šlo především o obchod s velkým množstvím OPL, jak uvedl do záznamu o zahájení úkonů trestního řízení z 29.ledna 2002, jenž svědčí pro jím uplatněnou obhajobu. Ve shodě s obhájkyňou se domáhá i provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, který by posoudil, zda dopisy, které předložil svědek D. Š., jejichž pisatelství on sám popírá, psal skutečně on či jiná osoba. Nad rámec zdůvodnění obhájkyne obžalovaný sám vznáší dále výhrady proti tomu, že krajským soudem nebyl pořizován zvukový záznam o průběhu hlavního líčení a předsedkyně senátu dle jeho názoru odmítla nahrávat jen proto, aby nešlo dohledat, jak účelově vedla výslechy a nepřesně citovala jeho vlastní vyjádření.

Obhájkyne, a obdobně i obžalovaný, rozebírá obsah jednotlivých provedených důkazů a zabývá se jejich hodnocením, které mnohdy provádí způsobem, jakým tyto hodnotil ve svých jednotlivých rozsudcích Krajský soud v Plzni, když se na toto hodnocení přímo odvolává či doslova cituje příslušné části odůvodnění ve vztahu k tomu kterému důkazu právě ze zprošťujících rozsudků tohoto soudu.

Předně se zabývá výpovědí svědka D. Š., považuje ji za zcela nevěrohodnou s tím, že o její nepravdivosti svědčí i postoj svědka k řízení, když zasílal soudu jednotlivá sdělení, v nichž uváděl, že bude ochoten svědčit jen v případě, že mu bude zajištěna ochrana svědka. Rozebírá i výpovědi svědků M. Š. a J. O. s tím že z nich vyplývá, že svědek Š. prvního zneužíval k podávání informací o obžalovaném a druhého naváděl, aby vypovídal proti obžalovanému,

přičemž neskrýval své styky s policií. Krajský soud se výpověďmi těchto svědků nezabýval a na rozdíl od Krajského soudu v Plzni nevzal v úvahu, že svědek Š. mohl jednat z vlastní iniciativy, aby pro sebe získal nějaké výhody.

Ve vztahu k obhajobě obžalovaného stran důvodu cesty poškozeného L. S., který mu dlužil peníze a na úhradu dluhu mu vezl předmětné vozidlo, byl především obchod s drogou mezi tímto poškozeným a svědkem V., obhájkyňě poukazuje na trestní rejstřík svědka V., který byl za obchod s drogami v minulosti již odsouzen, a dále na výpovědi svědků V. P., který před Krajským soudem v Plzni m.j. uvedl, že v jednom z telefonátů, který z věznice vedl se svědkem V. mu tento řekl, že prodej auta byla jen zástěrka a že vlastně šlo o 4 kg heroinu, a A.J., přítelkyně poškozeného M. V., která uvedla, že tento občas užíval extázi a marihuanu a při jednom z televizních pořadů, kde byly záběry z policejní akce jí říkal, že tam šlo o drogy a kruh se zužuje, z čehož usoudila, že je do obchodu s drogami nějak zapojený. Poukazuje dále na důkazy svědčící o tom, že poškozený L. S. se na cestu připravoval způsobem zcela neadekvátním tomu, že by mělo jít jen o prodej vozidla, když si sháněl doprovod a byl ozbrojen funkční střelnou zbraní, která u jeho těla byla nalezena, přičemž je zřejmé, že k prodeji vozidla by těžko někdo jel s takovouto zbraní, ale naopak to svědčí o tom, že měl vážné obavy, které by odpovídaly obchodu s drogami. S poškozeným M. V. byl v bližším kontaktu i svědek O. R., který také z osobního kontaktu s ním nabyl stejného dojmu jako svědkyně J. Poukazuje i na výpovědi svědků P. N., K. K. a M. S., kteří vypovídali o následné neobvyklé manipulaci s vozidlem Audi TT, které používal poškozený L. S. a zůstalo odstaveno u benzínové stanice v Praze 7 s tím, že svědkyně S. dokonce toto vozidlo posléze odvezla a na půl roku jej uschovala. Všechny uvedené důkazy dle obhájkyňě svědčí o tom, že nebylo bez pochybností vyvráceno tvrzení obžalovaného, že účelem cesty byl prodej drog a s tímto souviselo i vozidlo Audi TT. Krajský soud v Praze se jimi vůbec nezabýval, ba naopak na základě pouhých domněnek došel i k opačným závěrům, než z těchto důkazů vyplývají, když kupř. uzavřel, že drogy měly být uschovány v jiném vozidle, než Audi TT, a to ve vozidle Audi A6 umístěném v autobazaru.

Pokud jde o vozidlo Audi A6 Avant, obhájkyňě i obžalovaní poukazují na to, že všechny náležitosti s přepisem vozidla prováděl svědek V., který také sám opatřil plnou moc, na základě které bylo vozidlo přepsáno na Moniku Shallerovou. Jedná se o plnou moc, kterou svědek V. zfalšoval, o čemž svědčí především závěr znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, který potvrzuje, že ručně psaný text s velkou pravděpodobností psal právě svědek. Přesto krajský soud v napadeném rozsudku tendenčně, podle obžalovaného dokonce lživě uvádí, že dle znalce je pisatelem pravděpodobně obžalovaný. Obhájkyňě dále uvádí, že i když podpis původního majitele „Juház“ nemohl znalec zkoumat, neboť nebyly předloženy potřebné materiály, je zřejmé, že pokud text sepsal svědek V., že i podpis padělal on.

Ve vztahu k obhajobě obžalovaného, že poškození za ním přijeli do Sokolova daleko dříve, než svědek V., který naopak tvrdil, že s poškozenými zde měl na obžalovaného čekat, obhájkyňě namítá, že Krajský soud v Praze se touto částí obhajoby vůbec nezabýval a o tomto faktu prokázaném záznamy mobilních operátorů se vůbec nezmínil. Hodnocení důkazů z pohledu, zda bylo vyvráceno uvedené tvrzení obžalovaného je přitom podstatné a napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný. Zde opět poukazuje na odůvodnění z rozsudku Krajského soudu v Plzni, z něhož také cituje, a zdůrazňuje, že zatímco poškozený L. S. měl být dle výpisů v Sokolově již v 19.45 hod., svědek V. byl ještě ve 20.51 hod. v Karlových Varech. Poukazuje i na to, že po předestření této skutečnosti, jakož i další skutečnosti vyplývající z výpisu, že v 17.32 hod. byl svědek v dosahu buňky v Sokolově a následně v 17.49 hod. již v Karlových Varech, svědek V. doslova uvedl, že „to konzultovali i s policií a

nakonec jim to vyšlo tak, že udělali chybu oni a ne on“. Z toho obhájkyňe dovozuje, že svědek byl policejními orgány instruován, jak má vypovídat. Poukazuje i na skutečnost, že svědek V. v přípravném řízení uvedl, že po cestě z Prahy dostal od orgánů Policie ČR pokutu za nedovolenou rychlost, ovšem z příslušné zprávy bylo zjištěno, že mu žádná pokuta udělena nebyla, a stejně tak bylo vyvráceno jeho tvrzení, že v době, kdy měl s poškozenými čekat v Sokolově, projížděla kolem hlídka policie. Dle obhájkyňe tedy žádným důkazem nebylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že poškozený jej znal z dřívější doby a přijel do Sokolova za ním bez integrace svědka V., s nímž se setkal až později, a naopak žádnou výpověď svědka V. nebylo prokázáno, že účelem cesty poškozených byl prodej vozidla Audi A6.

S odůvodněním, že proti obžalovanému nestojí žádný jiný důkaz, krom výpovědi svědka V., se obhájkyňe zabývá i osobností tohoto svědka a poukazuje na závěry znaleckých posudků vypracovaných na jeho osobu. Předně cituje závěry znalce psychologa, který naň vypracovával znalecký posudek v této věci jako na svědka a zdůrazňuje svědkovu sníženou charakterovou vyspělost, slabší svědomitost, inklinaci k prospěchářství, k vyšší sociální přetvářce a lehkovážnost, a dále ty závěry, z nichž vyplývá, že na plnou kvalitu jeho reprodukcí není spolehnutí, projevíly se občasné tendence ke konfabulacím ve smyslu doplňování mezer ve vzpomínkách smyšlenkami a byla odhalena i živější obrazotvornost a tendence dotvářet a obohacovat faktické podněty vlastními představami, takže k jeho informacím a reprodukcím prožitků je nutno přistupovat s rezervou. Dále uvádí, že uvedený závěr znalce je akcentován posudkem, který byl na svědka vypracován v rámci řízení, v němž byl v postavení obžalovaného, a má rovněž zásadní vliv pro posouzení věrohodnosti svědka a rozvádí závěry tohoto znaleckého posudku. Má za to, že již z těchto posudků je zřejmé, že osoba svědka V. je nevěrohodná a stejně tak je nutno hodnotit i jeho výpovědi, jejichž nevěrohodnost je stvrzována dalšími důkazy, které jednotlivá jeho tvrzení vyvrátily. Výpověď svědka tedy nemůže sloužit jako jednoznačný, bezvadný a přímý důkaz o vině obžalovaného.

Krajskému soudu obhájkyňe dále vytýká, že se řádně nezabýval ani dalšími důkazy, které mohou napovídat účelovosti tvrzení svědka V. Jedná se především o dopis, který měl svědek sepsat a předat H. V., přičemž rozebírá výpověď této svědkyně a výpověď otce svědka V. a uzavírá, že s ohledem na rozporné údaje v těchto výpovědích je nutno ve shodě se závěry Krajského soudu v Plzni konstatovat, že otázka, kdy byl dopis skutečně napsán a kdy předán svědkyni H. V. zůstala nevyřešena a proto je třeba tuto vykládat ve prospěch obžalovaného, že dopis mohl být napsán kdykoli později, než je datován. Dále se jedná o výpovědi svědků R. H., který nepotvrdil výpověď svědka V. stran klíče na kola a P. S., který vyvrací tvrzení svědka V., že se obžalovaného následně po činu bál. Stejně tak nebylo hodnoceno tvrzení svědka V. o tom, že po činu se měl obžalovaný telefonicky dotazovat svědka K. K. na možnost využití garáže, zvláště pokud hovor proběhl 20.38 hod. a telefon obžalovaného byl v dosahu buňky v Sokolově, zatímco telefon svědka V. byl ještě při hovoru přijatém ve 20.52 hod. v dosahu buňky Karlovy Vary, čímž je tvrzení svědka opět zpochybněno. Jde též o výpovědi svědků R. G. a I. T., týkající se mobilního telefonu poškozeného L. S., který se objevil v bazaru v Sokolově až s odstupem delší doby. Nedostatečně zůstaly zhodnoceny výpovědi svědků bývalé manželky svědka V. I. W. a jejího manžela J. W., kteří vypovídali ke stavu vozidla Hunday Sonata při jeho vrácení svědkem V., jemuž ho zapůjčili. Stejně tak nebyla řádně zhodnocena výpověď svědka D. P., která se obhajobě jeví zásadní s ohledem na to, že tento svědek, ač byl poškozeným v loupeži, za níž byl obžalovanému uložen vysoký trest a neměl důvodu svědčit ve prospěch obžalovaného, přesto uvedl, že byl přítomen tomu, když svědek V. nabízel k prodeji předmětné vozidlo Audi A6, a zejména, že mu svědek V. sdělil, že poškození jeli za ním ohledně drog a na parkovišti se to pak semlelo a on měl dojem, že se V. snaží hodit na obžalovaného, že měl střílet obžalovaný

Obhájkyň se dále podrobně zabývá znaleckými posudky znalců soudních lékařů, které opět považuje za podstatné v tom směru, že nepodporují výpověď svědka V., ale naopak potvrzují výpovědi obžalovaného. Obsáhle cituje obsah pitevních protokolů týkající se obou poškozených popisujících zjištěná zranění poškozených a závěry těchto znaleckých posudků včetně doplňku, jakož i obsah vyjádření jednotlivých znalců k mechanismu jejich vzniku. Přitom zdůrazňuje, že znalci stran zranění poškozeného L. S. připustili variantu, kterou uváděl obžalovaný, že poloha poškozeného a střelce při střelbě byla taková, že poškozený byl ke střelci natočen nahnutý pravou zadní částí těla, zatímco popis střelby uváděný svědkem V. při prověrce výpovědi průběhu střelného kanálu břichem poškozeného dle znalců neodpovídá. Poukazuje též na balistickou expertizu jak ve vztahu k poškození oděvu poškozených, zejména kalhotám poškozeného L. S. z hlediska charakteru jejich poškození i nálezů povýstřelových částic, tak i ve vztahu k mechanické rýze na opěradle řidiče vozidla Hunday Sonáta, které v kritické době používal svědek V. Zdůrazňuje, že v rýze na opěradle byly jednoznačně zjištěny částice, které odpovídají povýstřelovým zplodinám a že dle znalce se nemůže jednat pouze o otěr z přezky bezpečnostního pásu. Poukazuje i na odborná vyjádření z odvětví daktyloskopie a serologie – genetika, která se týkají svědkem V. vydaného klíče na kola, z nichž vyplývá, že nebyla prokázána přítomnost žádných daktyloskopických ani biologických stop, avšak znalec současně uvedl, že i kdyby došlo k očistění nástroje, biologické stopy by zůstaly zachovány. Obhájkyň pak zdůrazňuje, že ani tvrzení obžalovaného o způsobu střelby na poškozené nebylo uvedenými důkazy vyvráceno, což je pro rozhodnutí ve věci podstatné, a tvrzení svědka V. byla těmito důkazy výrazně zpochybněna.

Konečně obhájkyň poukazuje na to, že vinu obžalovaného nemohou prokazovat ani znalecké posudky zpracované na jeho osobu, zvláště když tyto osobu obžalovaného nepopisují ani hůře, než znalecké posudky popisující osobu svědka V. Zdůrazňuje, že z úzce psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný pro společnost, navíc ani není závislý na alkoholu a nebylo zjištěno, že by zneužíval jiné návykové psychotropní látky či léky a trestné činnosti se nedopustil ani z chorobné motivace. Pokud by se činu, který je mu kladen za vinu dopustil, potom dle znalce jednal ve stavu prostého afektu, což vylučuje uložení doživotního trestu i odůvodnění jeho uložení prvoinstančním soudem. Obhájkyň poukazuje i na možnost resocializace obžalovaného, jejíž prognóza je z psychologického hlediska a při celkovém posouzení sice podprůměrná, nikoli však vyloučená. V tomto směru argumentuje i dalším znaleckým posudkem vypracovaným na obžalovaného v souvislosti s trestným činem loupeže a uzavírá, že pokud je obžalovaný v zásadě schopen resocializace, vylučuje to rovněž uložení doživotního trestu. Byl-li obžalovanému uložen trest doživotí, pak byl uložen v přímém rozporu se zákonem, neboť nebyly naplněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

Závěrem obhájkyň zdůrazňuje, že provedeným dokazováním nebylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že to byl svědek V., kdo se skutku dopustil. Dodává, že i kdyby obžalovaný jen následně využil vzniklé situace a převzal za aktivní účasti svědka vozidlo poškozených, nebylo ničím prokázáno, že by takový úmysl zmocnit se vozidla pojal před smrtí poškozených a že by se na jejich usmrcení podílel v takovémto úmyslu. Pokud pak nebylo vyvráceno, že důvodem cesty poškozených byl obchod s drogou, nemůže být zároveň prokázáno, jak to činí prvoinstanční soud, že motivem bylo zmocnění se vozidla a obohacení se. V rozporu s tím by totiž bylo, proč by poškozenému byly ponechány drahé hodinky a další věci využitelné k prodeji. Podstatné je i to, z jakého důvodu byl poškozený ozbrojen zbraní, kterou nelze identifikovat, z jakého důvodu chtěl s sebou doprovod či z jakého důvodu by docházelo

k prodeji na odlehlém místě ve večerních hodinách, atd. Nic takového se nedělá při prodeji vozidla, ale při jiné, většinou nelegální činnosti, takže to potvrzuje důvod cesty tvrzený obžalovaným, tedy nelegální obchod s OPL. S ohledem na shora uvedené obhájkyň učinila **závěrečný návrh**, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný byl zproštěn obžaloby. V podstatě stejného rozhodnutí se domáhá i sám obžalovaný.

Při **veřejném zasedání v odvolacím řízení** přítomná obhájkyň JUDr. Klára Slámová přednesla obsah písemného zdůvodnění odvolání v plném jeho rozsahu a závěrem učinila zcela shodný návrh jako v písemném vyhotovení. Stejně tak sám obžalovaný ve svém závěrečném vyjádření důsledně vycházel z výhrad a námitek, které ke zdůvodnění odvolání uvedl ve svém písemném zdůvodnění odvolání.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu tohoto odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, neboť odvoláním byl napaden výrok rozsudku v celém rozsahu. Přezkoumal i správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo v řízení před Krajským soudem v Praze, když řízením předcházejícím před přikázáním věci tomuto soudu se zabýval již při svém předchozí přezkumné činnosti. Přezkum prováděl především z hlediska odvoláním vytýkaných vad, jak mu to ukládá ustanovení § 254 odst.1 tr.ř., nepřehlížel však ani ty vady, které nebyly odvoláním vytýkány. Současně je však nutno uvést, že odůvodnění rozsudku není možno odvoláním napadnout, jak je zřejmé ze znění ustanovení § 249 odst.1 tr.ř., byť se odvolací soud jeho obsahem samozřejmě zabývá, jak vyplývá z podstaty jeho přezkumu. Shledal však, že odvolání obžalovaného není v jím uplatňovaných námitkách důvodné.

Předně, jak již naznačeno, předmětnou věcí se **Vrchní soud v Praze nezabývá poprvé**. Ve vztahu ke stíhanému skutku spáchanému na poškozených L. S. a M. V., z něhož je obžalovaný Robert T. viněn obžalobou krajské státní zástupkyně v Plzni ze dne 27.ledna 2003, touto právně posuzovanému jako trestný čin vraždy podle § 219 odst.1, odst.2 písm.a), h) tr.zák., se poprvé zabýval z podnětu odvolání krajské státní zástupkyně v Plzni podaného v neprospěch obžalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17.září 2004 č.j. 4 T 2/2003 – 1963, jímž byl obžalovaný m.j. pod bodem 3) výroku rozsudku pro tento skutek podle § 226 písm.c) tr.ř. zproštěn obžaloby a svým **usnesením ze dne 1.prosince 2004 pod sp.zn. 8 To 155/2004** rozhodl m.j. tak, že podle 258 odst. 1 písm.a), b), c), d), odst. 2 tr.ř. tehdy napadený rozsudek ohledně obžalovaného v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc v rozsahu zrušení vrátil soudu prvního stupně. Podruhé se touto věcí zabýval opět z podnětu odvolání krajské státní zástupkyně v Plzni, podaného opět v neprospěch obžalovaného, když přezkoumával rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 č.j. 4 T 2/2003 – 2186, jímž byl obžalovaný pod bodem 3) výroku podle § 226 písm.c) tr.ř. pro předmětný skutek znovu zproštěn obžaloby a svým **rozsudkem ze dne 27.dubna 2005 pod sp.zn. 8 To 26/2005** podle § 258 odst.1 písm. b), c), e), odst.2 tr.ř. napadený rozsudek m.j. opět ve zprošťujícím výroku pod bodem 3) výroku rozsudku a v navazujících výrocích o náhradě škody zrušil a podle § 259 odst.1 tr.ř. věc v rozsahu zrušení, pokud nebylo rozhodnuto uvedeným rozsudkem vrchního soudu, tedy právě stran předmětného skutku znovu vrátil soudu prvního stupně, a současně podle § 262 trestního řádu nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Potřetí ve věci rozhodoval svým **usnesením ze dne 4.října 2006 pod sp.zn. 8 To 86/2006**, jímž znovu z podnětu odvolání krajské státní zástupkyně v Plzni podaného v neprospěch obžalovaného podle § 258 odst.1 písm.b), c) tr.ř. tehdy napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18.května 2006 č.j. 4 T 2/2003 – 3098, jímž byl obžalovaný dle § 226 písm.c) tr.ř. obžaloby pro předmětný skutek opětovně zproštěn a podle § 229 odst.3 tr.ř. byla poškozená E. S. s uplatněným

nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, tentokrát již v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst.1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně. Z podnětu odvolání krajské státní zástupkyně Plzni podaného znovu v neprospěch obžalovaného svým **usnesením ze dne 29.května 2007 pod sp.zn. 8 To 45/2007** podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. zrušil další, v pořadí již čtvrtý zprošťující rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byl obžalovaný obžaloby tímto soudem ze stejných zákonných důvodů jako v předcházejících rozsudcích obžaloby zproštěn. Tento rozsudek byl krajským soudem vyhlášen dne 6.března 2007 pod č.j. 4 T 2/2003 – 3446, a vrchní soud opět podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně, současně však podle § 262 tr.ř. nařídil, aby tuto věc projednal a rozhodl Krajský soud v Praze. Předmětným skutkem se tedy vrchní soud v meritů věci **zabývá již popáté.**

Z odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i z obsahu odvolání zpracovaného obhájkyňí geneze případu podrobně vyplývá, a proto vrchní soud neshledává důvodu, aby tuto otázku blíže rozváděl a stran důvodů, které ho ke kasačním rozhodnutím vedly pro stručnost odkazuje na odůvodnění svých předchozích shora citovaných rozhodnutí. Jestliže obhájkyňí i obžalovaný polemizují s obsahem předchozích rozhodnutí, které v této věci vrchní soud vydal a vznášejí výhrady proti jeho názorům v těchto rozhodnutích vyslovených, je nutno především poukázat na to, že výhrady tohoto typu nemají v odvolání, které směřuje do posledního rozsudku soudu prvního stupně, kterým je Krajský soud v Praze místo, snad jen v tom směru, pokud vyúsťují do zde vznesené námitky podjatosti proti senátu 8 To Vrchního soudu v Praze. O té bylo Vrchním soudem v Praze již rozhodnuto usnesením ze dne 18.listopadu 2009 sp.zn. 8 To 97/2009, jímž bylo vyloveno, že „*podle § 31 odst.1 tr.ř. z důvodu uvedeného v § 30 odst.1 tr.ř. nejsou soudci senátu 8 To Vrchního soudu v Praze, a to předseda senátu JUDr. Jiří Lněnička, JUDr. Alexandra Nováková a JUDr. Petr Smrž vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení v trestní věci obžalovaného Roberta T., nar. xxx, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. 2 T 46/2007, která se nachází ve stadiu odvolacího řízení u Vrchního soudu v Praze a je vedena pod sp.zn. 8 To 97/2009*“.

Vzhledem k tomu, že uvedené výtky a úvahy se prolínají v podstatě celým odůvodněním opravného prostředku zpracovaného obhájkyňí i samotným obžalovaným, považuje vrchní soud za potřebné zdůraznit, že obhájkyňí zcela přehlíží, že výhrady proti předchozím rozhodnutím vrchního soudu, především pak právě proti poslednímu jeho rozhodnutí včetně námitky, že obžalovaný měl být rozhodnutím vrchního soudu protizákonně odňat svému zákonnému soudci, byly již předmětem přezkumu Ústavního soudu a nebyly shledány z hlediska Ústavního soudu důvodnými. O ústavní stížnosti obžalovaného podané proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29.května 2007 sp.zn. 8 To 45/2007 **Ústavní soud usnesením ze dne 13.prosince 2007 sp.zn. III. ÚS 1913/07** rozhodl tak, že „*Ústavní stížnost se odmítá*“. To, že jde o naprosto shodné výhrady jednoznačně vyplývá z odůvodnění citovaného usnesení Ústavního soudu a proto vrchní soud nepovažuje za nutné výhrady vznášené v odvolání v tomto směru blíže rozvádět, ani na ně jakkoli reagovat s tím, že pouze odkazuje odůvodnění citovaného usnesení Ústavního soudu, především na tu pasáž, v níž Ústavní soud zdůraznil, že jeho úlohou je posoudit, zda rozhodování soudu odvolacího nenese známky libovůle, a proto se zabýval otázkou důvodnosti, přesněji řečeno odůvodněnosti bezprostřední příčiny pro přikázání věci jinému soudu, tedy zda soud prvního stupně skutečně opakovaně nerespektoval právní názory odvolacího soudu. V té souvislosti poukázal na to, že odvolací soud soudu nižšího stupně vytýkal porušení ustanovení § 2 odst.6 tr.ř. spolu s nesprávným použitím zásady in dubio pro reo, přičemž z velice obsáhlého a podrobného odůvodnění napadeného usnesení vrchního soudu, ve spojení s jeho předchozím usnesením sp.zn. 8 To 86/2006, je zcela patrné, jaké konkrétní vady byly zjištěny. Posléze uzavřel, že se

nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že se jednalo jen o jiný náhled na hodnocení důkazů, přičemž současně blíže rozvedl podstatu výtek, které byly vrchním soudem vzneseny s tím, že interpretace jeho odůvodnění stran toho, co bylo důvodem postupu vrchního soudu nepůsobí žádné těžkosti. Závěrem uvedl, že jde-li o ústavní požadavky, týkající se odůvodnění napadeného soudního rozhodnutí, jejichž nesplnění by bylo důvodem ke kasačnímu zásahu Ústavního soudu, Ústavní soud žádné pochybení na straně vrchního soudu nezjistil.

Dále, **řízení dnes napadenému rozsudku předcházející**, které proběhlo před Krajským soudem v Praze po posledním rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29.května 2007 sp.zn. 8 To 45/2007 nevykazuje žádných takových vad, které by mohly vést k postupu podle § 258 odst.1 písm.a) tr.ř. Naopak, v jeho průběhu byla krajským soudem respektována všechna zákonem stanovená procesní pravidla, a to především ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu, jakož i jeho právo na řádné objasnění věci.

Oba obhájci, kteří v uvedeném stadiu řízení obžalovaného zastupovali, stejně jako i v době předchozí od okamžiku, kdy se ujali jeho obhajoby, ať již JUDr. Klára Slámová, které obžalovaný udělil plnou moc ke dni 1.srpna 2005, či JUDr. Kolja Kubiček, jenž převzal plnou moc k zastupování rovněž od obžalovaného dne 3.ledna 2006, vykonávali jeho obhajovací práva velmi aktivně a razantně. Obžalovaný sám měl možnost se v průběhu hlavního líčení vyjadřovat jednotlivě ke všem provedeným důkazům v souladu s ustanovením § 214 tr.ř., byly mu umožňovány porady s obhájcem, který byl jednání soudu přítomen a měl též možnost činit návrhy na provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě, přičemž z protokolu o hlavním líčení vyplývá, že všech těchto práv zakotvených v § 33 odst.1 tr.ř. také využíval. Na svých obhajovacích právech tedy obžalovaný nebyl nikterak zkrácen.

Krajský soud v Praze (dále vždy jen krajský soud s tím, že Krajský soud v Plzni bude výslovně označen) v hlavním líčení, které probíhalo celkem v devatenácti jednacích dnech, znovu provedl všechny důkazy, které se ve věci ve vztahu k přezkoumávanému skutku nabízely a které se z hlediska objasnění skutkového stavu věci současně jevily relevantními. Důkazní řízení krajský soud provedl zákonným způsobem tak, že mu v tomto směru nelze zcela nic vytknout. Provádění dokazování věnoval patřičnou pozornost, když vzhledem k tomu, že obžalovaný ihned na počátku řízení před tímto soudem ještě před zahájením dokazování vyslovil nesouhlas se čtením protokolu o hlavním líčení z předchozích stádií řízení a výslovně odmítl udělit souhlas ke čtení jakékoli svědecké výpovědi či znaleckého posudku, vyvinul zvýšené úsilí k tomu, aby mohl provést osobní výslech všech svědků, kteří mohli k věci cokoli relevantního uvést. K důkazu tak přečetl, kromě výpovědi manželky obžalovaného podle § 211 odst.3 tr.ř., neboť ta v hlavním líčení využila svého práva odmítnout výpověď, svědecké výpovědi učiněné v předchozích stádiích tohoto řízení pouze tří osob, z nichž jedna zemřela (J. H.), druhá se stala nedosažitelnou pro dlouhodobý pobyt v cizině na neznámém místě (M. S.) a třetí nedosažitelnou v důsledku vyhoštění (S. S.), tedy za splnění podmínek stanovených v § 211 odst. 2 tr.ř. Osobně vyslechl i všechny znalce, ať již zpracovatele znaleckých posudků či zpracovatele odborných expertiz, které byly ve věci obstarány. Soubor provedených důkazů tak dává dostatečný podklad ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí právě tak, jak má na mysli ustanovení § 2 odst.5 tr.ř., tedy k rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného zažalovaným skutkem a stejně tak i k rozhodnutí o tom, jak jednání obžalovaného v případě uznání viny právně kvalifikovat a jaký trest je třeba mu uložit. Jakékoli další doplňování dokazování ani dle přesvědčení vrchního soudu již není třeba a krajskému soudu v tomto směru není možno nic vytknout.

Pokud krajský soud zamítl některé **návrhy obhajoby** na doplnění dokazování v průběhu hlavního líčení vznesených, nelze mu nic vyčítat, zvláště když své zamítavé stanovisko v odůvodnění napadeného rozsudku také dostatečným způsobem zdůvodnil. Nutno dodat, že většina těchto návrhů, zejména těch, které se týkají požadavku na výsledky dalších svědků, jsou zjevnou snahou rozmělnit důkazní situaci a dále protahovat řízení, které již tak před soudy různých stupňů probíhá řadu let. Tomu odpovídá i snaha obhájkyňe vznést další návrhy na doplnění dokazování dokonce až po závěrečném vyjádření obžalovaného při veřejném zasedání v odvolacím řízení u vrchního soudu. Předsedou senátu jí však toto již nebylo umožněno, neboť zákonem stanovený průběh veřejného zasedání, a to v § 235 tr.ř. v obecné rovině a v § 263 odst.5 tr.ř. výslovně pro odvolací řízení, takovýto postup zcela odůvodňuje. Pro případ, kdy je odvolatelem obžalovaný zastoupený z důvodů nutné obhajoby obhájcem je postup stanoven tak, že po přednesení rozsudku a podání zprávy o stavu věci předsedou senátu nebo jím určeným členem senátu přednese odvolatel své odvolání a odůvodní je včetně podání návrhů na doplnění dokazování prostřednictvím svého obhájce, které může obhájce spojit se závěrečným návrhem, poté mají možnost vyjádřit se a vznést návrhy na doplnění dokazování státní zástupce, popř. další osoby, které mohou být rozhodnutím odvolacího soudu přímo dotčeny, a posléze přednese své konečné vyjádření sám obžalovaný, který má výslovné právo mluvit jako poslední. Po závěrečném vyjádření obžalovaného další repliky kterékoli ze stran, tedy i ze strany obhájce, již nelze připustit. Obhájkyňe měla k odůvodnění odvolání jejího klienta, k vyslovení nových návrhů na doplnění dokazování a k závěrečnému návrhu dostatečný prostor bez sebemenšího omezení v době, kdy jí slovo náleželo.

Domáhá-li se obhájkyňe i obžalovaný v odvolání stejně jako již před soudem prvního stupně doplnění dokazování posudkem znalce z oboru písmoznalectví k posouzení, zda dopisy, které předložil svědek D. Š., jejichž pisatelství obžalovaný popírá, psal obžalovaný, je i dle přesvědčení vrchního soudu tento důkaz nadbytečný. Je totiž zřejmé, že pisatelem i těchto dopisů, jež jsou psány, na rozdíl od řady dalších dopisů běžně obžalovaným psaných malým tiskacím písmem, velkými tiskacími písmeny, je právě obžalovaný, jak uzavřel krajský soud. Nejenže je zde patrná snaha o změnu písma jak ve formě, tak ve sklonu, ale obsah dopisů skutečně uvádí takové detaily týkající se trestné činnosti, které by nemohl pisatel znát, pokud by nebyl s trestnou činností důkladně obeznámen jako pachatel, a tyto by nemohl získat žádným jiným způsobem, byť daná věc byla dosti medializována, jak namítá obžalovaný. Krom toho v nich hrubě napadá i svědku V. a to shodným způsobem, jaký je obsažen i v řadě dalších dopisů, bezpochyby psaných obžalovaným a určených osobám jemu blízkým. Dle přesvědčení vrchního soudu však obsahově odpovídá též snaze obžalovaného, kterou vyvíjel od počátku trestního stíhání pro předmětný skutek již v přípravném řízení, a to dokonce v době, kdy k věci, využívaje svého práva odmítnout výpověď, ještě sám ani nevypovídal, snaze shánět svědky, kteří by mu buď zajistili alibi nebo potvrdili pravdivost jeho obhajoby, kterou hodlal uplatnit, včetně té, kterou následně v neprospěch jmenovaného svědka také uplatnil. To vyplývá z obsahu celé řady jím rozesílaných dopisů i dopisů, jež byly adresovány jemu, které byly zákonným způsobem v souladu s ustanovením § 158d odst.1,3 tr.ř. zadrženy, jak byla tato problematika vrchním soudem podrobně rozebrána již v jeho usnesení ze dne 4.října 2006 pod sp.zn. 8 To 86/2006, kde je obsah předmětných dopisů přesně citován. V tomto světle není ověřování skutečnosti, zda byl svědek D.Š. právě spornými dopisy ovlivňován pro vlastní posouzení věci až tak významné, aby bylo nutno znalce přibírat, zvláště když i bez svědectví jmenovaného je stíhaná trestná činnost obžalovaného dostatečným způsobem dalšími ve věci provedenými důkazy plně prokazována.

Pokud nebyl krajským soudem pořízen znalecký posudek z oboru mobilních operátorů, který by měl dle obžalovaného zhodnotit záznamy o telefonickém spojení konkrétních

telefonních stanic, které má soud v daném řízení k dispozici z hlediska provozu základových přenosových stanic, je opět nutno přisvědčit krajskému soudu, že takovýto znalecký posudek není vzhledem k tomu, že již nelze zrekonstruovat konkrétní situaci, tedy zpětně nastavit některé z faktorů, na nichž závisí dosah přenosových buněk, především stav sítě a četnost volání v době, kdy došlo k jednotlivým konkrétním telefonickým spojení, realizovatelný. V tomto směru je podstatné vyjádření společnosti Vodafone Czech Republic a.s., která uvedla, že pokrytí území jednotlivými přenosovými buňkami je velmi závislé na meteorologických, technických a provozních podmínkách a nelze tedy jednoznačně a závazně sdělit oblast pokrytí s tím, že každá přenosová buňka trojsměrného vysílače pokrývá výšeč azimutu +60 a -60 stupňů a teoretický dosah přenosových buněk šířících signál GSM je 35 km, prakticky je dosah kratší v závislosti na meteorologických, terénních, technických a provozních podmínkách. Stejně stanovisko zaujímá i společnost Eurotel Praha spol.s.r.o., dle níž rovněž není možné jednoznačně určit dosah působnosti jednotlivých základových stanic, když v určitém okamžiku dosah přenosu signálu záleží na momentálních podmínkách, m.j. i na podmínkách klimatických a na zatížení sítě, a rovněž potvrzuje možnost přebírání signálu jinou blízkou základnovou stanicí. Požadované znalecké posouzení je s ohledem na uvedené skutečnosti, vyplývající ze zpráv mobilních operátorů nejen nerealizovatelné, jak uzavřel krajský soud, ale dle přesvědčení vrchního soudu zcela neopodstatněné a bezpředmětné, neboť na závěru, že údaj o tom, že signál mobilního telefonu byl zachycen určitou přenosovou buňkou není jednoznačně spolehlivým důkazem prokazujícím, že se tento telefon nacházel právě v oblasti, kterou předmětná buňka svým signálem standardně pokrývá, by tento posudek nemohl nic změnit.

Ve vztahu k opětovně uplatněnému požadavku obžalovaného na výslech znalce PhDr. Slavomíra Hubálka, který na obžalovaného vypracoval znalecký posudek z odvětví psychologie ve vztahu k trestnému činu loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák., jímž byl obžalovaný již pravomocně uznán vinným v předchozí fázi tohoto trestního řízení, byť se tak stalo v době, kdy z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni byly obě věci spojeny, nezbyvá než zdůraznit to, co uvedl již krajský soud. Tento znalecký posudek byl vypracován v řízení vedeném pro trestný čin loupeže, tedy pro jiný trestný čin, a pro řízení vedené v současné době pro trestný čin vraždy nebyl jmenovaný jako znalec ani řádně přibrán. Pro přibírání tohoto znalce pro probíhající řízení není však skutečně dán důvod, jak uzavřel již krajský soud, když v dané věci byl na obžalovaného podán znalecký posudek z téhož odvětví řádně přibraným znalcem prof. PhDr. Janem Vymětalem. Možno jen dodat, že mezi závěry obou těchto znalců nejsou žádné výrazné rozdíly, jak ostatně vyplývá z vyjádření jmenovaných znalců, které učinili ve fázi spojení obou trestních řízení před Krajským soudem v Plzni v hlavním líčení při společně probíhajícím výslechu, kde znalec PhDr. Jan Vymětal výslovně potvrdil, že s druhým jmenovaným znalcem došli ke shodným závěrům.

Důvodu není ani pro provádění výslechu Mgr. Petra Plaňanského, který ke dni 29.ledna 2002 v postavení policejného rady Policie ČR sepsal úřední záznam o zahájení úkonů trestního řízení k obsahu tohoto záznamu, jak se toho obžalovaný sám domáhá. Jak bude rozvedeno dále, výsledky operativního šetření získané před zahájením trestního řízení ve věci nejsou pro posouzení věci nikterak rozhodné a obsah uvedeného úředního záznamu, který výsledky práce operativních složek policie shrnuje tak nelze v žádném případě k důkazu použít, byť by byl obsah úředního záznamu stvrzen jeho zpracovatelem.

Pokud obžalovaný ve svém podání namítá, že o průběhu hlavního líčení nebyl pořizován zvukový záznam v rozporu s ustanovením § 55b tr.ř., čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, nelze mu přisvědčit. Z obsahu protokolu o hlavním líčení ze dne

10.března 2008 vyplývá, že předsedkyně senátu před zahájením dokazování v hlavním líčení vydala opatření, že podle § 55b odst.1 tr.ř. bude o průběhu hlavního líčení sepsován protokol a toto své rozhodnutí také odůvodnila, a takto činila opakovaně vždy po odročení hlavního líčení. Z protokolu je přitom patrné, že k tomuto postupu ji m.j. vedl zájem na tom, aby v dané věci byla zajištěna přesnost a jasnost obsahu protokolu a vyjádření stran k němu, jak výslovně uvedla k námitce obhájce, a stranám byl skutečně poskytnut prostor k tomu, aby svůj případný nesouhlas s formulací protokolace mohly vyjádřit, čehož obhájce i obžalovaný využívali. Nutno zdůraznit, že jde o opatření týkající se způsobu vedení řízení, což je vyjádřeno i tím, že proti němu není přípustná stížnost, a je tedy jen na soudu, resp. předsedkyni senátu, jaký postup zvolí. Tvrzení obžalovaného, že takto předsedkyně senátu jednala svévolně a že tento postup byl nezákonný tedy nemůže obstát. Obstát nemůže ani námitka, že obsah protokolu neodpovídá průběhu hlavního líčení. Naopak, za dané situace je nutno obsah protokolu považovat za plně odpovídající právě proto, že protokol byl diktován v přítomnosti všech zúčastněných stran, tedy včetně obžalovaného a jeho obhájce, ať již JUDr. Kolji Kubíčka či JUDr. Kláry Slámové, kteří se v přítomnosti u hlavního líčení střídali.

Naproti tomu za opodstatněnou je možno považovat námitku obhájkyň, že napadený rozsudek byl předsedkyní senátu písemně vypracován až s desetiměsíčním odstupem od jeho vyhlášení. Jde skutečně o dobu dlouhou, několikanásobně překračující lhůtu stanovenou v § 129 odst.2 písm.b) tr.ř. k písemnému vyhotovení rozhodnutí, avšak v souladu s větou druhou tohoto ustanovení byla tato zákonná lhůta, jednak s ohledem na složitost věci, jednak z důvodů vyřizování dalších trestních věcí příslušného senátu, předsedkyní Krajského soudu v Praze v zastoupení jeho místopředsedou opakovaně řádně prodloužena. Vrchní soud uváděné důvody vedoucí k tomuto postupu nepřezkoumával, jde však bezpochyby o složitou věc a je mu známo, že krajský soud je pracovně vysoce vytížen a je mu zřejmé, že byla patrně dávána přednost věcem řešeným vazebně před touto věcí, jež vazební věcí není, když obžalovaný je ve výkonu trestu odnětí svobody, dokonce trestu s předpokládaným výstupem až v roce 2015.

K dalším výtkám obžalovaného, směřujícím proti vedení důkazního řízení před krajským soudem, ať již stran nedostatečnosti jeho rozsahu, či vlastního způsobu jeho vedení, navíc výtkám obžalovaným uplatňovaným v jeho písemném podání dosti nevybíravým způsobem, nepovažuje vrchní soud za nutné se jakkoli blíže vyjadřovat.

Nejpodstatnější námitky odvolatele směřují do hodnotícího procesu krajského soudu. Dle přesvědčení vrchního soudu však stran **způsobu hodnocení provedených důkazů** nelze napadenému rozsudku nic vytknout, neboť hodnotící proces provedený krajským soudem plně odpovídá požadavkům stanoveným v § 2 odst. 6 tr.ř. a námitkám vzneseným v tomto směru obhájkyň i obžalovaným nelze přisvědčit. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně uvedl, z kterých jím provedených důkazů vycházel a také zdůvodnil, proč právě tyto důkazy vzal za základ svých skutkových závěrů a proč neuvěřil jiným ve věci provedeným důkazům, a to způsobem nevzbuzujícím žádné důvodné pochybnosti. **Skutková zjištění**, k nimž na základě svého hodnotícího postupu dospěl a vyjádřil je ve výroku napadeného rozsudku jsou v zásadě správná a vrchní soud se s nimi plně ztotožňuje, aniž by proti nim měl jakékoli vážné výhrady. Drobné výjimky, kdy by snad bylo možno polemizovat s některými jeho dílčími závěry, jsou nepodstatné, neboť z hlediska posouzení, zda jednáním, které bylo bez pochybností prokázáno, byly naplněny všechny zákonné znaky skutkové podstaty dnes stíhaného trestného činu, pro který naň byla podána obžaloba ze dne 27.ledna 2003, a to i s ohledem na tam použitou právní kvalifikaci, nemají žádný význam.

Je sice pravdou, že skutková zjištění, k nimž krajský soud dospěl, mohla být ve skutkové větě výroku napadeného rozsudku vyjádřena výstižněji, resp. důrazněji ve vztahu k zjištěné motivaci jednání obžalovaného. Avšak i z dané formulace, která byla krajským soudem přejata z obžaloby, dostatečně jasně vyplývá, že majetkovým prospěchem, k jehož získání úmysl obžalovaného vedl, bylo vozidlo zn. Audi A6 Avant tam označené, a nikoli mobilní telefony, jak by se na první pohled mohlo jevit. Ovšem ze znění skutkové věty dostatečně jasně vyplývá též prokázané úmyslné zavinění obžalovaného ve vztahu k okolnosti podmiňující použití přísnější právní kvalifikace, že obžalovaný proti poškozeným jednal se zjištěným úmyslem, který pojal předem a právě s tímto úmyslem poškozené usmrtil. To je vyjádřeno především tím, že proti poškozeným střílel a usmrtil je právě na místě, kde měl jednomu z nich předat uvedenou částku za předmětné vozidlo, takže z daného znění skutkové věty rozhodně nelze vyvozovat, že by předem pojatý úmysl získat majetkový prospěch v této vyjádřen nebyl, jak tvrdí obhajoba. S námitkami obhájkyň, že skutková věta neodpovídá v napadeném rozsudku použité právní kvalifikaci nelze tedy rozhodně souhlasit.

Naproti tomu lze přisvědčit námitkám, že odůvodnění rozsudku vykazuje řadu písarských chyb i řadu zřejmých nesprávností, především opakovanou záměnu označení obžalovaného a svědka, zejména ve vztahu ke svědku V. Obžalovaný i obhájkyň ale z těchto záměn vyvozují závěry, které nejsou na místě, jak je tomu především stran znaleckého posudku, který zkoumal otázku, kdo je pisatelem ručně dopisovaného textu na plné moci, na jejímž základě bylo předmětné vozidlo převáděno z původního majitele svědka M. J. na svědkyni M. S. V odůvodnění rozsudku je sice nesprávně napsáno, že podle závěrů znalce je pravděpodobně pisatelem textu obžalovaný, ač znalec uvedl jmenovaného svědka, avšak již z obsahu navazujícího odůvodnění vyplývá, že jde skutečně jen o záměnu v označení osob, když je zde rozváděno, proč soud považuje skutečnost, že svědek V. do předmětné plné moci doplňoval sporné ručně psané údaje za přirozenou. Již na tomto místě je ale možno říci, že uvedený příklad, kde obhajoba zmíněnou zřejmou nesprávnost vytrhává z kontextu a označuje ji za svévoli krajského soudu v souvislosti s tvrzením o neobjektivním přístupu tohoto soudu, svědčí o tom, že obhajoba využívá ve svůj prospěch cokoli, čím by mohla hodnotící proces a závěry krajského zpochybnit. Tento přístup obhajoby je na daném příkladě zdůrazněn navíc tím, že obžalovaný, ale i obhájkyň ve svých námitkách současně zcela přehlíží, že obžalovaný sám ve své výpovědi učiněné dne 4. října 2002 výslovně uvedl, že mezi doklady k autu, které dostal od poškozeného L. S. byla i plná moc na jméno Juház a okopírovaná „občanka“, a že sám svědka V. požádal, aby vozidlo přihlásil na M. S. Za této situace není tedy až tak rozhodné, kdo text týkající se zmocnění na plné moci, zda obžalovaný či svědek vyplnil, avšak byl-li to právě svědek, učinil tak se souhlasem, resp. na žádost obžalovaného, když to měl být on, kdo měl vozidlo na pokyn obžalovaného přehlásit, což také učinil. Tím daná polemika kolem této plné moci ztrácí na významu a stává se bezpředmětnou. Dlužno jen dodat, že tvrzení typu, že pokud svědek dopisoval údaje na předmětné plné moci, pak to musel být také on, kdo zfalšoval podpis Juház, nejsou ničím podloženy, zvláště když ani znalec se k pravosti podpisu nemohl vyjádřit.

Připustit je možno též výhrady obhajoby, že z hlediska rozsahu námitek, které obsáhlým způsobem uplatňuje obhájkyň i obžalovaný ve vztahu k jednotlivým důkazům, jež svědčí pro závěr o vině obžalovaného na jedné straně a rozvádění důkazů, které svědčí pro uplatněnou obhajobu na straně druhé, se může odůvodnění napadeného rozsudku v pasáži obsahující obsah provedených důkazů a jejich hodnocení jevit odvolateli nedostatečným. Ovšem z hlediska požadavků ustanovení § 125 odst.1 tr.ř. je nutno výhrady v tomto směru odmítnout. Dle tohoto ustanovení má soud v odůvodnění rozsudku stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při

hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují, přičemž z odůvodnění rozsudku musí být současně patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou obžalovaného a proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů. Tyto požadavky odůvodnění napadeného rozsudku dle přesvědčení vrchního soudu splňuje. Krajský soud naprosto správně vystihl, které důkazy jsou pro posouzení věci stěžejní a zabýval se dostatečným způsobem jak těmi rozhodnými důkazy, které vinu obžalovaného prokazují, tak i těmi, které byly s těmito v rozporu a jevíly se pro posouzení věci relevantními, zejména pokud by mohly usvědčující důkazy zvrátit. Bez bližšího zhodnocení v odůvodnění rozsudku ponechal jen ty důkazy, které nemají pro posouzení věci zásadní ani podstatný význam, a právě těch se uplatněné námitky obhájkyň, jimiž zdůvodňuje nedostatečnost odůvodnění napadeného rozsudku, potažmo i nepřezkoumatelnost rozsudku, týkají. Krajský soud se potřebným způsobem vypořádal i s obžalovaným postupně uplatňovanou obhajobou a zdůvodnil i zamítnutí zbývajících návrhů na doplnění dokazování, kterým oproti jiným návrhům, jež akceptoval, nemínil vyhovět.

Pokud jde o výtku obhájkyň, že výpovědi obžalovaného nebyly rozvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku v potřebném rozsahu, nelze jí přisvědčit. Krajský soud se zabýval všemi výpověďmi obžalovaného vztahujícími se ke stíhanému skutku a z jeho výpovědi uvedl vše, co je pro posouzení věci podstatné. Zcela oprávněně se nezabýval výpověďmi obžalovaného, které učinil v rámci přípravného řízení ve věci, kde byl v určité fázi řízení před soudem souběžně stíhán pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. a další trestnou činnost, pro kterou naň byla podána samostatná obžaloba dne 25.dubna 2003, a před spojením s touto věcí vedenou u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 4 T 2/2004 u tohoto soudu byla původně vedena pod sp.zn. 4 T 4/2003, která je však již pravomocně skončena. Jednou ze základních zásad trestního řízení totiž je, že důkazně procesně způsobilé jsou jen ty důkazy, které byly pořízeny v rámci daného trestního řízení proti konkrétní osobě, proti níž bylo zahájeno trestní stíhání pro určitý konkrétní skutek, což platí i pro výpověď obžalovaného, která je důkazem jako každý jiný. Předmětné výpovědi, které byly učiněny v rámci přípravného řízení se navíc posuzovaného skutku ani netýkaly. Zcela oprávněně však vynechal i tu část výpovědi ze dne 28.ledna 2003, kde obžalovaný v rámci zmíněného trestního řízení rovněž ještě v přípravném řízení vypovídal k další trestné činnosti, již se měl údajně dopustit svědek V., která by zdánlivě mohla mít vztah k dnes posuzované věci. Nehledě k tomu, že byla učiněna rovněž v jiném trestním řízení, obžalovaný tuto výpověď navíc učinil v nepřítomnosti obhájce, takže by nebyla procesně použitelná i z tohoto důvodu. Po první části výpovědi, jež se týkala trestného činu loupeže, se totiž tehdejší obhájce obžalovaného JUDr. Vojtěch Dragún vzdálil a další část výpovědi, v níž obžalovaný vypovídal ve vztahu ke svědku V. byla realizována bez jeho přítomnosti, aniž by však byl o pokračování výslechu obhájce vyrozuměn. Byť se tak stalo k výslovné žádosti obžalovaného, je nutno tuto část výpovědi považovat svým charakterem toliko za vysvětlení podané ve smyslu § 158 odst.5 tr.ř., jež je pro řízení před soudem nepoužitelné, jak bude v jiné souvislosti ještě rozvedeno níže. Není však pravdou, že by krajský soud věnoval méně pozornosti reprodukci výpovědi obžalovaného, než výpovědi svědka V., jak obhájkyň tvrdí.

Důvodné nejsou ani výtky obhájkyň, že velmi stručně byl rozveden též obsah výpovědi jednotlivých svědků. I z těchto výpovědí krajský soud výstižně uvedl ty části, které jsou pro posouzení věci relevantní a vynechal pouze to, co není v tomto směru podstatné. Totéž platí i stran výpovědi svědka V. Ostatně sama obhájkyň na jedné straně krajskému soudu vyčítá, že z výpovědi tohoto svědka byla vyňata řada detailů, na druhé straně však tvrdí, že této výpovědi byl krajským soudem věnován v odůvodnění rozsudku velký prostor.

Ve vztahu k odvolacím námitkám směřujícím do způsobu hodnocení provedených důkazů, je předně nutno zdůraznit, že zpochybňování výpovědi svědka V., jak je důrazně prováděno jak obhájkyň, tak i obžalovaným, nemá žádného opodstatnění a nelze mu přisvědčit z důvodů, které budou rozvedeny níže. Na tomto místě je však nutno poukázat na to, že pokud obhájkyň argumentuje v souvislosti s výhradami proti věrohodnosti svědka V. nejen závěry psychologického znaleckého posudku podaného znalcem PhDr. Jiřím Jelenem v této věci, v níž se jmenovaný nachází v pozici svědka, ale též závěry znaleckého posudku na něho vypracovaného, když byl v postavení obviněného ve věci, v níž byl samostatně trestně stíhán v souvislosti se skutkem, pro který je vedeno trestní stíhání proti obžalovanému v této věci, je postup obhájkyň přinejmenším nekorektní. Předmětný posudek je rovněž důkazem provedeným v jiném trestním řízení, a proto ho z hlediska jeho obsahu nelze v tomto řízení důkazně použít, a to ani jako znalecký posudek, ale ani jako důkaz listinný, jak se toho obhájkyň domáhá. Znovu je nutno zopakovat, že jednou ze základních zásad trestního řízení je, že důkazně procesně způsobilé jsou jen ty důkazy, které byly pořízeny v rámci daného trestního řízení a soud při svém rozhodování na základě obžaloby smí přihlídnout jen k těm důkazům, které jsou plně procesně využitelné, což uvedený posudek není. Byl-li v hlavním líčení krajským soudem na opakovaný návrh obhajoby tento posudek přečten jako listinný důkaz ve smyslu § 213 odst.1 tr.ř., mohl tak krajskému soudu posloužit pouze k posouzení, zda jsou jeho závěry v takovém rozporu se závěry znaleckého posudku obstaraného v této věci, tedy způsobem procesně bezvadným, aby bylo nutno pořizovat znalecký posudek revizní. V daném případě tomu však není a proto krajský soud nepochybil, pokud z obsahu uvedeného posudku nevycházel. Psychiatrická část posudku je zcela nepoužitelná již jen proto, že zákon nepřipouští svědka podrobit vyšetření znalcem z odvětví psychiatrie, když v ustanovení § 118 tr.ř. výslovně uvádí, že duševní stav svědka je možno vyšetřit pouze v případě, jsou-li dány závažné pochybnosti, zda není u svědka, jehož výpověď je pro rozhodnutí ve věci zvláště důležitá, podstatně snížena schopnost správně vnímat nebo vypovídat, přičemž posouzení těchto otázek patří výlučně do kompetence znalce z odvětví psychologie. Z obsahu sporného posudku pak vyplývá, že i jeho psychologická část byla zaměřena na zkoumání duševního stavu jmenovaného v jiném směru, než citované ustanovení připouští. Jak na to poukázal již krajský soud, tento posudek totiž neobsahuje hodnocení zaměřené na věrohodnost jmenovaného, když se nezabývá ani jeho schopností správně vnímat, ani schopností správně vypovídat, a neřeší tedy tu problematiku, která může být důvodem pro znalecké zkoumání duševního stavu svědka. Obhájkyň tak nelze přisvědčit ani v tom, že by zmíněný posudek měl být velmi významným důkazem pro posouzení osoby jmenovaného svědka v této věci. Na závěr nutno zdůraznit, že krajský soud se shora uvedenou zásadou důsledně řídil a vycházel jen z těch důkazů, které jsou v této věci procesně bezvadné a tedy použitelné a současně před ním byly provedeny. Své rozhodnutí tak učinil plně v souladu s ustanovením § 220 odst.2 tr.ř.

S touto problematikou souvisí obžalovaným, ale i obhájkyň použitá argumentace obsahem úředního záznamu o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst.3 tr.ř. ze dne 29.ledna 2002, když obhájkyň tento úřední záznam dokonce označuje za stěžejní důkaz podporující tvrzení obžalovaného o tom, že poškození byli usmrceni svědkem V. v souvislosti s prodejem drog. Uvedený úřední záznam však slouží pouze k oddělení neformální fáze šetření, která ještě není trestním řízením podle trestního řádu, v rámci níž se provádějí operativní prací policie potřebná šetření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin a event. směřující ke zjištění pachatele, od další fáze řízení, která následuje po zahájení trestního řízení, v níž policejní orgán již pomocí úkonů trestního řízení prověřuje tyto neformálně odhalené skutečnosti. Jde tedy o úkon, jímž se zahajuje trestní řízení v dané věci a rozhodně ho nelze považovat ani za procesně využitelný úkon ve smyslu trestního řádu, natož

pak za důkazní prostředek. Jeho obsah je jen shrnutím doposud zjištěných skutkových okolností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin a pro které se dané řízení zahajuje včetně způsobu, jak se o nich sepisující policejní orgán dověděl. Teprve po jeho vydání je možno začít provádět úkony trestního řízení vyjmenované v § 158 odst.3 tr.ř., z nichž některé lze bez dalšího důkazně využít jako kupř. provedené ohledání místa činu či neodkladné a neopakovatelné úkony provedené způsobem uvedeným v hlavě čtvrté trestního řádu, ovšem některé z nich, jako kupř. vysvětlení sepsaná na úřední záznam, která nemají povahu neodkladného či neopakovatelného úkonu, podaná od fyzických osob ve smyslu § 158 odst. 5 tr.ř. k důkazu použity být nemohou. Zákon zde přímo výslovně stanoví, že úřední záznam nelze v řízení před soudem použít jako důkaz, a dokonce že jeho obsah ani nesmí být tomu, kdo je později vyslýchán jako svědek či obviněný záznam ani přečten nebo jinak konstatován jeho obsah. I tato návazná ustanovení jednoznačně potvrzují, že předmětný úřední záznam o zahájení úkonů trestního řízení není důkazem a jeho obsah nemá žádnou důkazní hodnotu a rozhodně z něj nelze v dalším řízení, natož v řízení před soudem, vycházet. Nad rámec uvedeného je možno pouze podotknout, že v době vydání předmětného úředního záznamu bylo na základě operativních poznatků dáno pouze důvodné podezření, že byl na poškozených spáchán trestný čin vraždy dle § 219 odst.1, odst.2 písm.a), h) tr.zák. a jako hlavní podezřelý byl na základě operativních zjištění vytipován právě obžalovaný a spolu s ním jako případní spolupachatelé byla vytipována řada dalších osob, které s ním byly v kritické době ve spojení. Ovšem operativní šetření před zahájením trestního řízení ve věci nejsou, jak již uvedeno, nikterak rozhodná.

Ve vztahu k zásadním výhradám odvolatele směřujícím proti způsobu hodnocení důkazů, že důkazy byly krajským soudem hodnoceny jednostranně, tendenčně a v jeho neprospěch, vrchnímu soudu nezbyvá než zdůraznit, že ani tyto výhrady nemají žádné opodstatnění. Naopak, dle názoru vrchního soudu z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, aniž by některému z nich přičetl větší váhu, než která mu náleží, anebo některé z nich nedocenil, a postupoval tak plně v souladu se zákonnými požadavky.

Žádný podklad nemá ani obhajobou opakované zdůrazňování, že krajský soud při svém hodnocení důkazů postupoval bez dodržení základní zásady trestního řízení „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“. Především, obhájkyňe si zjevně neuvědomuje, že tato zásada neznamená, že jakékoli sebemenší pochybnosti v důkazní situaci je třeba vykládat striktně tak, že svědčí ve prospěch obžalovaného, a že uplatňování této základní zásady trestního řízení má také své meze a nelze ji dovádět až do takové absurdity, jaké se odvolatel domáhá. Pokud pak obhájkyňe důrazně namítá, že je povinností obžaloby prokázat to, co je v obžalobě tvrzeno a soud není oprávněn nahrazovat činnost státního zástupce, nemá toto její tvrzení oporu v zákoně. V ustanovení § 5 odst.2 tr.ř. je sice uvedeno, že státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného, toto ustanovení však současně uvádí, že to nezavazuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a soudu současně dokonce ukládá povinnost postupovat za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a státní zástupce je v řízení před soudem pouze stranou, tedy ve stejném postavení jako obžalovaný. Obhájkyňi je však nutno přisvědčit v tom, že není povinností obžalovaného prokazovat svou nevinu, ovšem jejímu tvrzení, že provedené důkazy nelze hodnotit v tom směru, zda potvrzují tvrzení obžalovaného, ale musí být hodnoceny pouze z hlediska, zda tvrzení obžalovaného vyvracejí, již jednoznačně přisvědčit nelze. Nesporným právem obžalovaného, jež je zakotveno v § 33 odst.1 tr.ř. je právo odmítnout výpověď, aniž

by bylo možno mu odepření výpovědi přičítat k tíži. Pakliže se rozhodne vypovídat, je samozřejmě jeho právem zvolit si způsob obhajoby, který považuje za přiměřený, a vyjádřit se způsobem jevícím se mu adekvátním také ke všem okolnostem, které se mu kladou za vinu, jakož i k důkazům o nich. Pokud však výpověď učiní, pak má soud nejen právo, ale přímo povinnost obžalovaným uplatněnou obhajobu a jím uváděná tvrzení nejen dalšími důkazy prověřit, ale tuto také hodnotit jako každý jiný důkaz a to právě v souvislosti s dalšími provedenými důkazy ve všech jejích aspektech, a to včetně její věrohodnosti a celkového postoje obžalovaného k trestnímu stíhání. Totéž platí i pro hodnocení ostatních provedených důkazů, které je rovněž nutno hodnotit ve všech aspektech a v souvislosti s dalšími důkazy, včetně jejich věrohodnosti a důkazní síly, a to i ve vztahu k výpovědi učiněné obžalovaným.

Stejně tak nelze souhlasit s postojem obhájkyně, který vyplývá z celkové koncepce odvolacích námitek, když hodnotí ten který usvědčující důkaz samostatně bez kontextu s dalšími důkazy, a snaží se o zpochybnění každého jednotlivého důkazu svědčícího proti obžalovanému zvlášť. Tato snaha je zaměřena především k důslednému znevěrohodnění výpovědi svědka V., která je pro posouzení věci sice důkazem stěžejním, nikoli však důkazem jediným, přičemž důkazům, které výpověď tohoto svědka podporují se snaží odebrat důkazní význam, jaký jim náleží, či je zcela vědomě ponechává bez povšimnutí, zatímco důkazy, které mají dle obžalovaného potvrzovat jeho obhajobu přeceňuje. Jak již uvedeno, je samozřejmě právem obžalovaného hájit se způsobem, který uzná za vhodný a je jeho právem též vznášet odvolací námitky a současně povinností obhájce hájit zájmy obžalovaného i v rámci odvolacího řízení, ovšem způsob použitý obhájkyní ve zdůvodnění odvolání v podstatě nutí vrchní soud jako soud odvolací k tomu, aby hodnotící proces krajského soudu přehodnotil v rozporu se zásadami formální logiky, z provedených důkazů vyvozoval závěry, které na jejich základě učinit nelze a skutkové závěry krajského soudu posuzoval bez pečlivého uvážení všech okolností případu, tedy aby porušil základní povinnost stanovenou mu v § 2 odst.6 tr.ř. Navíc si zřejmě neuvědomuje, že tím se domáhá v podstatě toho, co opakovaně vrchnímu soudu zcela neprávem vyčítá, že ve svých kasačních rozhodnutích měl zasahovat do hodnotící postupu Krajského soudu v Plzni, jemuž jako soudu prvního stupně hodnocení důkazů výsostně náleží, aniž by k tomu měl zákonné oprávnění. Nutno zopakovat, že výhrady proti vrchnímu soudu pro jeho předchozí rozhodnutí, zejména pokud nařídil, aby věc projednal Krajský soud v Praze, byly řešeny Ústavním soudem, a to ve prospěch vrchního soudu, přesto jsou důrazně opakovány a doslova se prolínají celým zdůvodněním odvolacího prostředku. Výpady typu „pokud bude odůvodnění rozsudku KS v Praze shledáno odvolacím soudem jako souladné se zákonem a odvolání obžalovaného bude zamítnuto, je zřejmé, že odvolací soud tím stvrdí to, co je obžalovaným od počátku tvrzeno, tedy že odvolací soud rušil zprošťující rozsudky KS v Plzni nikoliv pro jejich nezákonnost, ale proto, že nesouhlasil se zproštěním obžaloby.. a zrušující usnesení byla učiněna z jiných než zákonných důvodů...“, je nutno považovat za vysoce neetické a není třeba na ně znovu reagovat.

Závěrem této pasáže považuje vrchní soud za nutné ještě zdůraznit, že za dané situace, kdy krajský soud náležitě zjistil skutkový stav věci tak, že o něm nejsou dány důvodné pochybnosti, přičemž hodnocení provedených důkazů, které ho k jeho skutkovým závěrům vedlo, provedl plně v souladu se zásadami stanovenými v § 2 odst.6 tr.ř., nemá odvolací soud ani právo do hodnotícího procesu soudu prvního stupně zasahovat. Jak vrchní soud již uváděl ve svých předchozích rozhodnutích v této věci, hodnocení provedených důkazů je výsadním právem nalézacího soudu, před nímž jsou tyto prováděny a pravomoc odvolacího soudu do jeho hodnotícího procesu vstupovat je velmi omezená. Může tak učinit jen tehdy, pokud jsou z provedených důkazů vyvozovány závěry, které z nich nevyplývají nebo pokud takové hodnocení zjevně odporuje zásadám formální logiky. Ovšem takové vady v dnes posuzovaném rozsudku ani ve vztahu ke skutkovému ději naplňujícímu všechny znaky

skutkové podstaty stíhaného trestného činu, ani ve vztahu k pachatelství vrchním soudem zjištěny nebyly, a proto není dán důvod k tomu, aby vrchní soud do hodnotícího procesu provedeného krajským soudem jakkoli zasahoval.

S ohledem na výše uvedené vrchnímu soudu nezbyvá než znovu zopakovat, že se s hodnocením provedených důkazů, které vyústilo ve vydání odsuzujícího rozsudku, jak ho krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rozvedl, bez vážnějších výhrad ztotožňuje, aniž by k tomuto odůvodnění sám považoval za nutné cokoli dalšího, než již bylo uvedeno shora, dodávat. Proto také na v podstatě vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud, jak již bylo uvedeno, rozvedl své základní úvahy, kterými se při hodnocení důkazů řídil a které ho k těm skutkovým závěrům, jež učinil vedly, plně odkazuje.

I vrchní soud je totiž přesvědčen o tom, že provedenými důkazy bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že poškození L. S. a M. V. dne 20.srpna 2001 ve večerních hodinách na uvedeném lesním parkovišti utrpěli smrtelná zranění, jimž oba na místě podlehl. U prvního z jmenovaných byla znalci z odvětví soudního lékařství při pitvě shledána střelná poranění, která vznikla průnikem střel do hrudní stěny a do břišní dutiny, přičemž z těla tohoto poškozeného byly vyjmuty dvě střely. Byť se znalci nemohli vzhledem k pokročilému stupni posmrtných změn zcela jednoznačně vyjádřit k příčině smrti, nález nedokrevnosti orgánů dle znalců svědčí pro větší krevní ztrátu a příčinou smrti mohl být pokrvácivý šok, nelze však vyloučit jinou bezprostřední příčinu smrti jako udušení, rdoušení či zakrytí dýchacích cest. U druhého z jmenovaných byly zjištěny oválné otvory v kůži na hranici hrudníku a břicha a dále ve střední klíčkové čáře, odpovídající střelnému poranění břicha s průnikem střely břišní dutinou. Byla u něho zjištěna též zlomenina klenby a spodiny lební a další zlomeniny lebky v obličejové části. Nález rozsáhlé zlomeniny spodiny lební dle znalců svědčí pro to, že příčinou smrti bylo pohmoždění mozku, které vzniklo opakovaným působením tupého násilí o velké intenzitě na obličejovou a mozkovou část lebky. O objektivnosti obou ve věci podaných znaleckých posudků z odvětví soudního není přitom důvodu v nejmenším pochybovat. Charakter i mechanismus vzniku znalci popsaných poranění, která vedla ke smrti poškozených jednoznačně svědčí o tom, že si tato poranění poškození nemohli způsobit sami a bezpochyby vznikla cizím zaviněním, tedy aktivním jednáním jiné osoby.

Bez jakýchkoli pochybností bylo prokázáno rovněž to, že na místě, kde k usmrcení poškozených došlo, byly v kritické době kromě poškozených přítomny pouze dvě další osoby, obžalovaný a svědek V. Tvzení obžalovaného o tom, že zde měly být přítomny další osoby, jak uvedl ve své výpovědi učiněné v prvním hlavním líčení dne 19.srpna 2003 před Krajským soudem v Plzni, nebylo žádným věrohodným způsobem potvrzeno. V této výpovědi totožnost uváděného muže zprvu uvést odmítal, a poté pouze naznačil, že to byl svědek M. K., a jméno přítelkyně, která s ním na místo činu měla údajně přijet, rovněž odmítl uvést s tím, že tuto chtěl vyslechnout jen v pozici utajeného svědka, přičemž až ve výpovědi ze dne 28.listopadu 2005 uvedl, že na místo činu s ním přijela jeho manželka a potvrdil, že onen muž byl svědek K. Svědek M. K. však opakovaně i v novém řízení před krajským soudem jednoznačně popřel, že by byl při usmrcení poškozených přítomen a výpovědi svědkyně H. H., dnes T., nelze přikládat v podstatě žádnou váhu, neboť byla zjevně obžalovaným ovlivněna a vypovídala ve prospěch jím tvrzené obhajoby, jak její výpověď správně zhodnotil již krajský soud a bude zdůvodněno i níže. Pokud pak obžalovaný až u hlavního líčení před krajským soudem 10.března 2008, ač měl v mezidobí opakovanou možnost při dalších probíhajících hlavních líčeních před Krajským soudem v Plzni tuto skutečnost uvést, nově uvedl, že to byl svědek M. K., kdo svým aktivním jednáním ubil k smrti poškozeného M. V., je nutno již na tomto místě říci, ač obžalovaným postupně uplatňovaná obhajoba ve svém souhrnu bude

rozebrána níže, že jde zjevně jen o další snahu rozvíjet tvrzení, že poškozené neusmrtil on a navíc vinu svěst kromě na svědka V., jehož obvinil ve své první výpovědi před soudem 19.srpna 2003, i na další osobu. Žádný jiný důkaz pak ani nenaznačuje přítomnost někoho jiného a lze tak mít za to, že je nezpochybnitelné, že pachatelem stíhaného trestného činu vraždy spáchané na poškozených L. S. a M. V. je buď obžalovaný nebo svědek V.

Jak správně uzavřel již krajský soud, k tomu, co se na místě činu fakticky odehrálo, není k dispozici žádný jiný přímý důkaz, než právě výpověď obžalovaného a výpověď svědka V., avšak každý z nich podává průběh událostí tak, že pachatelem usmrcení poškozených je právě ten druhý. Otázka pachatelství ale bezprostředně souvisí s dalšími podstatnými okolnostmi, na které krajský soud rovněž správně zaměřil svou pozornost, především s otázkou, proč poškození jeli kritického dne s vozidlem Audi A6 Avant z Prahy do Karlových Varů, ale i v tomto směru podávají oba aktéři zcela odlišené verze.

Pro posouzení dané věci bylo tedy podstatné zabývat se výpovědí obžalovaného z hlediska jím uplatněné obhajoby na jedné straně a posoudit věrohodnost výpovědi svědka V. na straně druhé. Pokud pak krajský soud po pečlivém zhodnocení všech relevantních důkazů a uvážení všech okolností případu dospěl k závěru, že přesnější a v základních rysech vždy shodná a současně podporovaná i dalšími provedenými důkazy je právě výpověď svědka V., zatímco výpověď obžalovaného je vnitřně rozporná a není dalšími důkazy v podstatě nikterak potvrzována, ba naopak jím uváděná tvrzení jsou provedenými důkazy vyvracena, je nutno mu plně přisvědčit. I vrchní soud je přesvědčen, že v konfrontaci nejen s výpovědí svědka V., ale v podstatě se všemi důkazy ve věci provedenými, je nutno obhajobu obžalovaného hodnotit jako účelovou, vedenou zřetelnou tendencí potlačit či zkreslit jakoukoli informaci, která by ho mohla z usmrcení poškozených usvědčit. Této tendenci odpovídá i výrazná snaha obžalovaného především znevěrohodnit výpověď svědka V. a této snaze odpovídající postoj ke všem provedeným důkazům, které by mohly pravdivost výpovědi tohoto svědka potvrzovat či vést k závěru o jeho vině, jež se rovněž snaží zpochybnit za každou cenu, o čemž svědčí i jeho reakce na jednotlivé provedené důkazy v hlavním líčení, včetně posledního hlavního líčení před krajským soudem, jakož i obsah podaného odvolání. A právě s ohledem na námítky uplatněné obhájky i obžalovaným v odvolání považuje vrchní soud nad rámec zdůvodnění provedeného již krajským soudem znovu zdůraznit některé aspekty obsažené již v odůvodnění napadeného rozsudku a rovněž poukázat na některé další, které zde zmíněny nejsou, avšak rovněž svědčí pro správnost zhodnocení obhajoby obžalovaného, jak ji krajský soud provedl. Na některé výhrady či námítky obhajoby však nepovažoval za nutné reagovat, neboť je nepovažuje za natolik významné, aby mohly správnost posouzení obhajoby obžalovaného jakkoli zvrátit.

Jak již uvedeno, pro posouzení věci je podstatnou především otázka, **jaký byl účel cesty poškozených**, resp. proč poškození jeli kritického dne s vozidlem Audi A6 Avant z Prahy do Karlových Varů, poté pokračovali v cestě do Sokolova a následně se nechali svědkem V. převézt až na místo činu. Zatímco svědek V. uvádí, že poškození jeli do Karlových Varů v úmyslu prodat zde předmětný automobil za předem domluvenou částku 400 tisíc Kč obžalovanému, když on byl pouze zprostředkovatelem tohoto prodeje mezi poškozeným L. S. a obžalovaným, obžalovaný tvrdí, že poškození přijeli s cílem obchodovat zde s heroinem a kupcem byl svědek V., a současně jemu přivést předmětné vozidlo jako splátku na vyrovnání starého více než milionového dluhu, který měl z minulosti u něho poškozený S. mít. Účel cesty poškozených, aniž by byl jakkoli přeceňován, je i dle přesvědčení vrchního soudu rozhodný pro posouzení motivu, který vedl vlastního pachatele k usmrcení poškozených. Jestliže cílem cesty poškozených byl čistě jen prodej vozidla Audi A 6 Avant, pak měl motiv k vraždě pouze obžalovaný, neboť by to byl on, kdo získal výrazný majetkový prospěch

nabytím předmětného vozidla, aniž by za něj zaplatil kupní cenu, zatímco svědek V. by k vraždám žádný důvod neměl a je nesmyslné předpokládat, že by vraždil jen proto, aby obohatil obžalovaného. Naopak, pokud poškození přijeli s cílem obchodovat s heroinem a přivezení vozidla bylo jen vedlejším produktem cesty, resp. zástěrkou k zakrytí pravého účelu cesty, jak tvrdí obžalovaný, pak by to byl obžalovaný, kdo by neměl důvod poškozené usmrtit a motiv k vraždě by byl dán u svědka V.

Proto je třeba znovu shrnout výpověď obžalovaného se zaměřením na tuto otázku. Předně, byť je nutno v intencích již zmíněných práv obžalovaného respektovat jak to, že je jeho právem nevypovídat, tak to, že je jeho právem zvolit si způsob obhajoby, který uplatní, přesto nelze nezmínit, že by bylo zcela logické, že ten, kdo byl obviněn neprávem a současně ví, kdo trestný čin, pro který bylo proti němu zahájeno trestní stíhání spáchal, se ihned po sdělení obvinění bude hájit tak, aby dokazování mohlo být již v tomto stádiu řízení zaměřeno k prokázání pachatelství této osoby a závčas byly shromážděny takové důkazy, které by vedly právě k usvědčení tohoto pachatele a očištění jeho samotného. Zvláště, když takovýto pachatelem není osoba blízká, ať již příbuzensky či jinak s ním spjatá, ale osoba v podstatě cizí a jde-li o tak závažnou trestnou činnost, jako je vražda spáchaná na dvou osobách. Způsob uplatnění obhajoby a celkový přístup obžalovaného k danému trestnímu řízení je však s tímto oprávněným předpokladem zcela v rozporu. Obžalovaný nejenže závčas, byť tvrdí, že se předmětného činu nedopustil a spáchal ho svědek V., na tohoto pachatele nepoukázal, ale dokonce s uplatněním uvedené obhajoby vyčkával několik měsíců a lze tak právem říci, že zcela vědomě a účelově taktizoval.

Po zahájení trestního stíhání pro trestný čin vraždy ke dni 4.března 2002 opakovaně odmítl k věci vypovídat, když využíval tohoto svého práva při výsleších až do 4.října 2002, a poprvé tak k věci vypovídal až s odstupem sedmi měsíců. V této výpovědi připustil, že 20.srpna 2001 v době mezi 19.30 až 20.00 hod. od poškozeného L. S. osobní automobil Audi A6 Avant převzal, na svou obhajobu však pouze uvedl, že se tak stalo v Sokolově a auto mu bylo poškozeným předáno v místě jeho trvalého bydliště dobrovolně na umoření dluhu z minulé doby, přičemž poškození L. S. a M. V. poté odjeli se svědkem V. v jeho vozidle Hunday a více o nich neví. Současně uvedl, že tuto obhajobu by měl potvrdit svědek, jehož však neoznačil a žádal vyslechnout ho jako svědka utajeného. Zmínil se též o drogách, když uvedl, že mu poškozený S. asi v polovině srpna 2001 v souvislosti s dohodou, že vozidlo Audi A6 Avant od něho převezme řekl, že toto auto má v autobazaru v Argentinské ulici v Praze, že auto musí nejdříve vytáhnout a z něj vytáhnout zásilku 4 kg heroinu, který v tomto autě měl být uschován před policií. Při dalším výslechu, k němuž mělo dojít ještě v rámci přípravného řízení 19.prosince 2002 opět výpověď odmítl.

Svědka V. poprvé za pachatele vražd označil až ve své prvé výpovědi před Krajským soudem v Plzni při hlavním líčení dne 19.srpna 2003, tedy od sdělení obvinění až s odstupem téměř jednoho a půl roku, když současně připustil, že na místě činu při usmrcení poškozených byl přítomen. Popsal, že po předání automobilu Audi A6, které poškození nechali venku před jeho bydlištěm, tito odjeli se svědkem V., avšak asi po deseti až patnácti minutách mu svědek V. telefonoval, aby přijel do obce Hrušová, a když na předmětné parkoviště přijel, byl svědkem střelby svědka V. proti oběma poškozeným. Popsal okolnosti na místě činu, způsob střelby i okolnosti, které po střelbě následovaly včetně další manipulace s těly poškozených. Zdůraznil však, že k vraždě došlo kvůli 4 kg heroinu, který poškození přivezli, od poškozeného L. S. jej měl převzít svědek V., a on sám akci finančně sponzoroval. Vzorek heroinu měl svědek V. převzít v Karlových Varech mezi 18.00 až 19.00 hod., poté jeli poškození za ním do Sokolova, dorazili kolem 19.30 hod. a čekali s ním na svědka V. do 21.00 hod. Uvedl také, že na místě činu svědek V. mlátil poškozeného M. V. právě proto,

aby se dozvěděl, kde je zbytek drog, a vymlátil z něj, že drogy jsou ve stříbrném vozidle Audi TT na benzínové čerpací stanici v Praze Holešovicích. Dodal, že se svědek V. již v předchozí době snažil na benzínovém čerpadle v Karlových Varech najmout na vraždu poškozených svědka S. S., který byl také přítomen tomu, když zde svědku V. půjčoval na heroin částku 400.000 Kč, což mu měl uvedený svědek dosvědčit. V další výpovědi dne 27.ledna 2005 po zrušení prvního rozsudku Krajského soudu v Plzni pouze uvedl, že nemá, co by doplnil a posléze ve výpovědi před senátem v novém složení 28.listopadu 2005 neprojevil ochotu k vlastnímu skutku cokoli uvést a až k výslovnému dotazu předsedy senátu stručně zopakoval výpověď z prvního hlavního líčení, že šlo obchod s drogami, na který on půjčil peníze. Výpověď změnil jen v tom, že auto s těly poškozených bylo přes noc uklizeno do garáže a nestálo tedy venku v místě bydliště svědka V. ve Staré Roli, jak uváděl původně.

Při hlavním líčení dne 10.března 2008 po příkázání věci Krajskému soudu v Praze opět odmítl k věci vypovídat a vyjadřoval se pouze k jednotlivým svým výpovědím, které byly v souladu s ustanovením § 207 odst.2 tr.ř. k důkazu přechteny a poté v průběhu dalšího dokazování k některým prováděným důkazům. Na rozdíl od své předchozí výpovědi ze dne 19.srpna 2003, kde uváděl, že střelba se spustila již v okamžiku, když přijel na místo a přicházel k autu svědka V., a to k místu spolujezdce, kde svědek V. stál, nově uvedl, že mu poškozený S. říkal, že mu nechteji zaplatit dle dohody, aby to domluvil, a nově uvedl též to, že poškozený měl celou dobu drogy na břichu a na parkovišti v Hrušové je položil na palubní desku. Opět změnil výpověď i stran zaparkování auta s těly, které svědek nechal přes noc u domu ve Staré Roli. Nově zde popsal aktivní roli svědka M. K. při usmrcení poškozeného M. V., že to byl on, kdo ho ubil, a připsal mu i nakládání těl do auta. Zcela nově pak uvedl i to, že svědek V. si na místě vzal heroin k sobě, říkal, že večer pojede do Prahy a druhý den říkal, že ho prodal. Opět jako v předchozí výpovědi zdůraznil, že vozidlo Audi A6 bylo jen krytí kvůli lidem, které znal poškozený v Praze, aby nikdo v Praze nevěděl, že dělá drogy.

Jak již zmíněno, s první výpovědí k předmětnému skutku obžalovaný vyčkával po dobu sedmi měsíců od zahájení trestního stíhání, k usmrcení poškozených se však nevyjádřil, ba naopak se stavěl do pozice, že mu o tom není nic známo. S tímto vyjádřením počkal dalších deset měsíců až do hlavního líčení, tedy zjevně do doby, než se ve dnech 19.prosince 2002 a následně 8.ledna 2003 seznámil se spisem a prostudoval si důkazní situaci z přípravného řízení. Závěr vrchního soudu, že obžalovaný zvolil taktiku vyčkávání je tedy zcela oprávněný. Přitom je zřejmé, že první, ještě dost neurčitou a velmi opatrně podanou verzi obhajoby, kterou jako jedinou uplatnil ještě v rámci případného řízení, evidentně postavil na tom, že si byl vědom, že budou k dispozici důkazy, které jednoznačně prokazují, že měl ve své dispozici vozidlo Audi A6 Avant, s nímž manipuloval jako se svým vlastním, a pokud jde o obchod s drogami, zjevně sázel na to, že svědek V. byl v minulosti právě pro obchod s drogami odsouzen. Je však zřejmé i to, že následnou obhajobu, uplatněnou až před soudem, založil již na důkladné znalosti důkazního materiálu shromážděného v přípravném řízení. To platí zejména ve vztahu k údajům svědka V. a k situaci na místě činu, o čemž svědčí kupř. řada jeho vyjádření k jednotlivým důkazům v hlavním líčení ještě neprovedeným a jeho úvahy poukazující na rozpornost důkazů mezi sebou, zaměřené především na výpověď svědka V. a směřující k jeho znevěrohodnění, když si byl plně vědom toho, že jde o klíčového svědka. Využívaje znalosti spisového materiálu, upřesnil i svá tvrzení ve vztahu k drogám, když kupř. použil výpověď jedné ze svědkyň, z níž vyplývalo, že údajně mělo být nějakým způsobem dodatečně manipulováno s vozidlem Audii TT poškozeného M. V. zaparkovaného v Praze, a na rozdíl od své první výpovědi, kde uváděl, že drogy byly uschovány ve vozidle Audi A6 v autobazaru, drogy již umístil do tohoto vozidla. Nelze pak přehlédnout ani to, že naznačená taktika obžalovaného se projevila ihned na počátku trestního stíhání, když při svém prvním

výslechu v přítomnosti obhájce dne 30.dubna 2002 se nejprve dožadoval předložení protokolu o ohledání místa činu, resp. nálezu těl a výsledků pitvy s tím, že zdůraznil, že jestliže mu nebude vyhověno, ke sdělenému obvinění vypovídat nebude. V této souvislosti je nutno též podotknout, že tutéž vyčkávací taktiku volil i ve věci, kdy byl v rámci přípravného řízení samostatně stíhán pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák., jehož se dopustil spolu s dalšími dvěma pachateli na poškozeném D. P., jímž již byl pravomocně uznán vinným, kde rovněž spáchání stíhaného skutku popíral a tvrdil, že osobní vozidlo mu bylo poškozeným předáno dobrovolně, přičemž k věci poprvé vypovídal až v hlavním líčení při znalosti výsledků dokazování přípravného řízení.

Z uvedeného je zřejmé též to, že výpověď obžalovaného není konzistentní, ale jeho jednotlivé výpovědi vykazují dosti podstatné rozpory. Jde především o výrazný rozdíl mezi prvou výpovědí učiněnou ještě v rámci přípravného řízení a jeho dalšími výpověďmi, které postupně podal před soudem, ovšem ani ty nejsou shodné a lze v nich najít rozdíly zejména ve směru, který se týká jeho tvrzení, že šlo o obchod s drogami, když tuto obhajobu postupně rozvíjí, vědom si patrně toho, že není provedenými důkazy nikterak zásadně podporována. V té souvislosti nelze nevidět ani to, že v podstatě od počátku trestního stíhání pro předmětný skutek projevoval snahu shánět si alibi na kritický den, kdy k vraždě poškozených došlo, či shánět svědky, kteří by potvrdili pravdivost obhajoby, kterou hodlal uplatnit a posléze postupně uplatnil, jak bylo zmíněno již shora. Markantním příkladem je ovlivňování svědka S. S., na které poukazoval vrchní soud již ve svém rozhodnutí vydaném pod sp.zn. 8 To 86/2006, když zde uvedl, že svědek S. S. původně v přípravném řízení dne 12.listopadu 2002 a následně i v hlavním líčení dne 17.září 2003 křivě vypovídal o událostech na benzinovém čerpadle, které měl obžalovanému dle jeho výpovědi dosvědčit, který to v hlavním líčení dne 30.listopadu 2005 ještě před Krajským soudem v Plzni výslovně přiznal s tím, že tak učinil na žádost obžalovaného ve snaze pomoci bývalému příteli. Současně vrchní soud poukázal i na to, že o pravdivosti tohoto tvrzení svědka svědčí i dopis obžalovaného tomuto svědkovi ze dne 12.června 2002, v němž uvádí „do měsíce chci vypovědět a nechci, aby se něco podělalo“ a dává mu instrukce, jak vypovídat stran „najímání, půjčování a placení“ zjevně se zdůrazněním, že „to bylo před vraždou, když jsem mu půjčoval a najímal“ a „po vraždě, když platil, že podělal Rusy a nechal zmizet lidi“, přičemž současně píše „pak mi dáš vědět, že vše chápeš a rozjede se to“. Možno jen upřesnit, že svědek podporoval tvrzení obžalovaného o tom, že byl svědkem, když měl svědku V. na benzinové čerpací stanici půjčovat částku 400 tisíc a svědek V. si ho měl najímat k vraždě. V tomto směru tedy zůstalo uvedené tvrzení obžalovaného bez podpory.

Dle názoru vrchního soudu uvedené závěry učiněné ve vztahu k uplatněné obhajobě obžalovaného a postoji k danému trestnímu stíhání plně odpovídají i osobnosti obžalovaného, jak byla charakterizována znalci zabývajícími se jeho duševním stavem, které je bezpochyby třeba vzít v úvahu. Jde zejména o závěry znalce psychologa, který jej hodnotí jako sebevědomého, tedy jistého si sám sebou, vztahově dominujícího a razantního, s méně rozvinutým systémem všeobecně uznávaných norem, které jsou při posuzování dané otázky významné. Jeho osobnostní rysy dle názoru vrchního soudu odpovídají i tomu, že zcela s rozmyslem taktizuje, jsa si plně vědom toho, že při uznání viny trestným činem vraždy mu hrozí i uložení výjimečného trestu, když kupř. v jednom z dopisů již dne 25.července 2002 píše, že v případě odsouzení „za tu loupež společně s tou vraždou by bylo tutové dóžo“, jak na to poukázal vrchní soud již v citovaném svém předchozím rozhodnutí. Nelze přehlédnout ani další hodnocení osoby obžalovaného znalcem psychologem, především jeho zjištění, že u obžalovaného je dána vyšší pohotovost k agresivnímu jednání, zejména v zátěži či při ohrožení sebepojetí, např. při vnímané urážce sebe či osoby blízké, které podporuje výhrůžky adresované svědku V., který ho v jeho očích bezpochyby tím, že se rozhodl k věci vypovídat a

z trestné činnosti ho usvědčuje, bezpochyby hrubě urazil. Nutno dodat, že tomto směru má velký význam i ta část posudku, kde znalec uzavírá, že obžalovaný je schopen prožité události správně vnímat, hodnotit, podržet v paměti a reprodukovat, což však nevylučuje možnost vědomého, např. účelového zkreslování výpovědi, když si uvědomuje, že v případě prokázání viny jej čeká vysoký trest.

Naproti tomu svědek V. učinil svou prvou svědeckou výpověď již dne 27.února 2002, tedy ještě před zahájením trestního stíhání proti obžalovanému, a to poté, kdy se dobrovolně jako svědek přihlásil na policii, kde ohlásil spáchání trestného činu, popsal způsob usmrcení poškozených a dobrovolně označil místo, kde byla těla obou poškozených ukryta a kde těla byla následně skutečně nalezena. Tuto svou výpověď učinil přesto, že v této době bylo známo pouze to, že oba poškození, kteří odjeli ve vozidle Audi A6 Avant z Prahy směrem na Karlovy Vary jsou od 20.srpna 2001 nezvěstní, o jejich dalším pohybu nebylo nic bližšího zjištěno a provedené šetření v té době vedlo jen k důvodnému podezření, že byl na poškozených spáchán trestný čin vraždy dle § 219 tr.zák. a proto také bylo již zmíněným úředním záznamem dne 29.ledna 2002 zahájeno provádění úkonů trestního řízení dle § 158 odst.3 tr.ř., aby mohly být realizovány úkony trestního řízení dle trestního řádu. Avšak o tom, zda skutečně a jakým způsobem byli poškození usmrceni a kde se nacházejí jejich těla nebylo ani policejním orgánům v této době známo nic konkrétního. Otázkou tak zůstává, proč svědek předmětné oznámení učinil, když o zahájení úkonů trestního řízení v této věci nevěděl a ani vědět nemohl. Pokud by byl sám vrahem poškozených, byl by tento jeho postup v rozporu s jakoukoli logikou, vždyť již jen odhalením místa hrobu poškozených by se vystavoval nebezpečí vlastního trestního stíhání pro zavraždění poškozených. Naproti tomu jeho vysvětlení, že nebyl schopen nést tíhu svědomí, že byl přítomen při usmrcení poškozených a vraha poškozených zná, s čímž se dosud nikomu nesvěřil, se vrchnímu soudu jeví, stejně jako již krajskému soudu, zcela přijatelným a logickým, stejně jako jeho vysvětlení, proč tak učinil až dne 25.února 2002, tedy s odstupem šesti měsíců od spáchání činu. Již jen s ohledem na osobnostní charakteristiky obžalovaného lze mít za to, že svědek skutečně mohl mít v době, než byl obžalovaný vzat do vazby z obžalovaného strach. Zvláště, byl-li přímým svědkem zavraždění dvou lidí a bylo-li mu obžalovaným již na místě činu vyhrožováno tak, jak svědek uvádí, a to přesto, že se s obžalovaným až do doby jeho vzetí do vazby pro jinou násilnou trestnou činnost nadále stýkal, jak na to poukazuje odvolatel. Přitom tomu, že obžalovaný skutečně svědkovi uvedeným způsobem vyhrožoval nasvědčuje i agresivně laděná osobnost obžalovaného, který byl v minulosti, na rozdíl od svědka, opakovaně odsouzen pro násilnou trestnou činnost, pro kterou je také v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody. Oznámením věci v době, kdy byl obžalovaný ještě na svobodě, by se dle přesvědčení vrchního soudu svědek skutečně vystavoval reálnému nebezpečí, že obžalovaný svou pohružku usmrcením skutečně vykoná. Skutečnost, že svědek učinil oznámení až v době, kdy byl obžalovaný v jiné věci vzat do vazby, je tedy rovněž logicky vysvětlitelná a odůvodněná.

Tomu, že svědek strach skutečně měl, nasvědčuje m.j. i to, že se pro případ, že by se mu něco stalo, jistil dopisem, který předal své nevlastní matce svědkyni H. V. Rozpory stran časových údajů, které se vyskytly v postupných výpovědích této svědkyně a svědka A. V., otce jmenovaného svědka, u nichž zůstal dopis uložen, nejsou i dle přesvědčení vrchního soudu takového charakteru, že by mohly zpochybnit to, co svědci shodně uvedli ve svých prvotních výpovědích, že někdy koncem měsíce září, ev. v říjnu 2001 u nich svědek V. skutečně uložil dopis datovaný dnem 20.září 2001, určený k notářské úschově, který posléze dne 19.března 2002 svědek A. V. vydal policii. Nelze přehlédnout, že sám svědek V. o tomto dopise hovořil již ve výpovědi dne 27.února 2002, tedy již ve své první výpovědi, a v další výpovědi dne 15.dubna 2002 po předložení dopisu tento identifikoval. Oba uvedení svědci

byli k dopisu poprvé vyslechnuti již dne 19.března 2002 a oba zde shodně hovoří o měsíci září, a rozpory se objevily až v dalších výpovědích učiněných s velkým časovým odstupem. Kdyby svědek V. dopisem sledoval zvýšení věrohodnosti svých tvrzení, jak namítá odvolatel, a předal by ho až před svým oznámením, riskoval by, že svědci neumístí předání dopisu do doby minulé, ale do doby bezprostředně předcházející vydání dopisu.

Nelze však přehlédnout ani zřejmý vztah nadřazenosti a podřízenosti mezi obžalovaným a svědkem, kterou se obžalovaný ve své korespondenci netají, a která vyplývá především z osobnostních charakteristik obou jmenovaných, jak byly zjištěny ve znaleckých posudcích znalců psychologů. Zatímco obžalovaný je znalcem, jak již zmíněno, hodnocen jako sebevědomý, razantní a vztahově dominující s tím, že v situaci vyšší zátěže či při ohrožení vlastního sebepojetí může reagovat impulzivně, výbušně a agresivně, a možnost takového jednání byla znalcem také zjištěna, svědek V. je znalcem hodnocen jako osoba, která preferuje bezkonfliktní vztahy, nejeví se být agresivní a není ani zvýšeně dominantní, impulzivní či afektivně labilní. Svou výpovědní hodnotu v tomto směru pak bezpochyby má i charakter trestné činnosti, pro kterou byl ten který z nich v minulosti odsouzen, jak vyplývá z opisu z rejstříku trestů i popis chování obou jmenovaných včetně vztahu mezi nimi, jak ho podává i řada svědků, kupř. M. K.

Na tomto místě je nutno také zdůraznit, že oba zmíněné psychologické znalecké posudky, a stejně tak i znalecký posudek psychiatrický týkající se obžalovaného, jsou významnými důkazy objektivní povahy a jsou nepřehlédnutelné při hodnocení pravdivosti obhajoby obžalovaného na straně jedné, tak věrohodnosti svědka V. na straně druhé. Pokud jde o svědka V., musí být dle přesvědčení vrchního soudu znalcem zjištěný osobnostní profil svědka východiskem pro posuzování věrohodnosti jeho výpovědi, zejména pak ve směru vysvětlení drobných rozporů v jeho výpovědi, na které obhajoba důrazně poukazuje. Zde je významná především ta část posudku, kde znalec uzavírá, zkráceně řečeno, že svědek je způsobilý si vštěpovat, uchovávat a reprodukovat základní linie prožitých událostí v přijatelném rozsahu, ale projevily se u něho občasné tendence k doplňování mezer ve vzpomínkách smyšlenkami, řádově zapadajícími do interpretovaného kontextu, a tendence dotvářet a obohacovat faktické podněty při jejich slovním výkladu vlastními představami. Stejně tak i ta část, kde znalec uvádí, že při líčení osobních vzpomínek vychází z reality, ale pro výše uvedenou nadstavbu je nutno k jeho informacím a reprodukcím prožitků přistupovat z rezervou, když nelze vyloučit odchylky v detailech. Tyto závěry znalce nelze rozhodně interpretovat tak, že svědčí o naprosté nevěrohodnosti jmenovaného svědka, jak to činí obhajoba, ale je nutno z nich vycházet především ve vztahu k dílčím a pro posouzení věci nikterak podstatným rozporům v jeho výpovědi právě v tom smyslu, jak uvádí znalec, že nelze vyloučit v jeho výpovědi odchylky v detailech. Současně je však nutno zdůraznit, že i znalec z hlediska jeho odbornosti posuzuje výpověď svědka ve svých závěrech jako přijatelně konzistentní, v základních rysech stabilní a po obsahové stránce rovněž se nevymykající jeho stylu života ani jeho osobě.

Dle názoru vrchního soudu je v této souvislosti nutno poukázat též na to, že při hodnocení pravdivosti obhajoby obžalovaného na straně jedné a věrohodnosti výpovědi svědka V. na straně druhé, je třeba výrazně přihlídnout také k tomu, že zatímco obžalovaný k věci vypovídal pouze v omezeném rozsahu, jak již uvedeno, když v rámci přípravného řízení vypověděl jen ke způsobu nabytí předmětného vozidla Audi A6 Avant a k vlastnímu skutku, který je mu obžalobou kladem za vinu, vypovídal v podstatě pouze jednou při prvním hlavním líčení před Krajským soudem v Plzni, když v dalším hlavním líčení se k němu více nevyjadřoval, posléze před novým senátem tohoto soudu svou výpověď zopakoval jen

v hrubých rysech a před Krajským soudem v Praze, byť se vyjadřoval pouze v souvislosti s prováděným výsledkem svědka V., přesto se nevyvaroval rozporných údajů oproti předchozí výpovědi, svědek V. byl vyslýchán mnohokrát, a to opakovaně nejen v rámci řízení přípravného, kdy s ním byla prováděna i prověrka výpovědi, ale opakovaně i před soudem, a téměř pokaždé byl podroben výsledku ve vztahu ke všem podrobnostem, přičemž byl vždy ochoten vypovídat, pokud si na okolnosti vzpomínal, jako i při posledním výsledku před krajským soudem, který proběhl s odstupem více jak šesti a půl roku. Přitom již jen samotná skutečnost, že se svědek vyjadřuje k některým skutečnostem opakovaně, může obecně vést k rozpornému vyjádření v některých detailech. Jde-li navíc o svědka s takovými osobnostními rysy, jak byly shledány znalcem psychologem u svědka V., a jsou-li výpovědi činěny s takovým časovým odstupem, jako je tomu v daném případě, když již jen první výpověď byla učiněna s odstupem šesti měsíců od skutku, nelze drobným rozporům přičítat žádnou větší váhu, a v žádném případě jim nelze dávat takový význam, jak to činí obhájkyňe i obžalovaný v opravném prostředku, že výpověď svědka je nejen nevěrohodná, ale dokonce lživá. Z uvedených důvodů je nutno plně přisvědčit hodnocení výpovědi tohoto svědka tak, jak je provedl krajský soud, pokud se zaměřil především na to, zda svědek vypovídá rozporně o základních skutečnostech, které jsou pro posouzení věci rozhodné, či zda se rozpory týkají pouze pro rozhodnutí údajů nevýznamných. I vrchní soud je toho názoru, že o základních okolnostech a podstatných skutečnostech svědek přes četnost výpovědí vypovídal vždy shodně a není tak důvodu pro výrazné znevěrohodňování jeho výpovědi činěné obhajobou.

Svědka V. ve své první výpovědi učiněné v pozici svědka dne 27. února 2002 za účasti soudce, když šlo o výsledek realizovaný jako neodkladný úkon podle § 158a tr.ř. ještě před zahájením trestního stíhání proti obžalovanému, uvedl, že se na něho z Věznice Ruzyně telefonicky obrátil jeho známý V. P., že je ke koupi vozidlo Audi A 6 za 350 až 450 tisíc Kč s tím, že jde o tzv. dvojče, a dostal od něho telefonický kontakt na L. S., kterého on sám před tím neznal. Obtelefonoval několik osob, s nimiž v minulosti obchodoval s auty a o vozidlo projevil zájem obžalovaný. Na základě toho zatelefonoval poškozenému L. S., který jej informoval, kde je vozidlo k vidění, a na určitý den, bylo to pondělí, aniž by si pamatoval přesný datum, si dohodli schůzku kolem 13.00 hod. v autobazaru v Praze v Argentině ulici, zde si auto, na němž byla cena 760 tisíc Kč prohlédl, nechal si předložit doklady, zkontroloval údaje na vozidle a dohodl se s poškozeným, který na prodej spěchal na ceně, nejprve na částce 400 tisíc Kč, posléze na 350 tisíc Kč s tím, že 50 tisíc bude jeho provize. Při cestě zpět po výjezdu z Prahy se znovu telefonicky spojil s obžalovaným, sdělil mu výsledek jednání a obžalovaný řekl, že co nejrychleji sežene peníze. Když se nacházel asi 20 km od Karlových Varů, zatelefonoval obžalovanému, který mu sdělil, že má peníze již připravené a že poškozený může s autem vyjet. Sdělil to poškozenému L. S., který řekl, že si sebou vezme řidiče a zajímal se o případnou možnost odvezení do Prahy a on mu navrhl, že by ho mohl odvézt. Poté navštívil svého známého R. H. Poškozený mu cestou do Karlových Varů několikrát telefonoval, pochopil, že nejede sám a domníval se, že jedou dvěma vozidly. Dohodli se na setkání u čerpací stanice v Karlových Varech, avšak obžalovaný potom prohlásil, že je v Sokolově a chtěl, aby přijeli za ním. S poškozenými se tedy setkal na čerpací stanici asi v 19.45 hod. a dovedl je na místo dohodnuté s obžalovaným, kterému opět telefonoval. Obžalovaný přijel asi ve 20.10 hod., prohlédl si auto, nechal si předvést rádio a požádal, aby bylo s autem zacouváno do garáže. Poté obžalovaný požadoval, aby jeli za ním, oba poškození přisedli do jeho auta a jeli za autem obžalovaného až na malé odstavné parkoviště, kde jim obžalovaný řekl, aby počkali, že jde do nedalekého hotelu pro peníze. Čekali na něj asi 20 minut a když se obžalovaný vrátil, zaparkoval před jeho vozidlem, vystoupil z auta, šel ke dveřím spolujezdce jeho vozidla, kde seděl poškozený Svoboda. U auta vytáhl pistoli, zamířil jí na poškozeného S. a začal střílet. Dále popsal střelbu a průběh

dalších událostí na místě činu, jakož i následnou manipulaci s těly poškozených a jejich ukrytí s tím, že obžalovanému pomáhal ze strachu pod výhrůzkami obžalovaného.

V podstatě totéž jako v první výpovědi 27. února 2002 svědek V. podrobně vypověděl i při další výpovědi v přípravném řízení dne 4. března 2002. Dne 12. prosince 2002 pak jen upřesňoval některé údaje včetně časových údajů vyplývajících z výpisu telefonních hovorů, a již tehdy uvedl, že si přesné časové údaje nepamatuje. Při prvním hlavním líčení před Krajským soudem v Plzni dne 2. října 2003 vypovídal opět shodně jako v přípravném řízení. Tehdy byl rovněž, a to velmi podrobně vyslýchán k časovým údajům v porovnání s výpisy o telekomunikačním provozu, přičemž se opět odvolal na to, že časové údaje jsou jen orientační a dodal, že neměl hodinky a údaje z telefonu budou přesnější. Od svých předchozích výpovědí se nijak výrazně neodchýlil ani při hlavních líčeních ve dnech 16. října 2003 a dále 1. a 4. března 2006 před Krajským soudem v Plzni, jak jsou tyto výpovědi rozvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku. V základních rysech vypověděl ve věci shodně jako v přípravném řízení i před krajským soudem v novém řízení, byť vypovídal již poněkud stručněji, jak rovněž rozvedl již krajský soud v napadeném rozsudku.

Nezbývá tedy než uzavřít, že pokud jde o účel cesty poškozených, svědek V. od počátku ve všech svých výpovědích shodně uváděl, že šlo výhradně a jen o prodej předmětného vozidla Audi A6 Avant, který měl být poškozeným L. S. prodáván obžalovanému, který také obžalovaný již v Sokolově před usmrcením poškozených od poškozených převzal a posléze po jejich usmrcení měl obžalovaný nadále ve své dispozici, přičemž on byl pouze prostředníkem při realizaci tohoto prodeje. Výpověď svědka V. v tomto směru je pak v plném souladu s tím, co ve svých prvotních výpovědích stran zprostředkování prodeje vozidla uváděli svědci V. P. a J. B., což nepopřel ani svědek M. Z., jakož i s tím, co k účelu cesty poškozených uváděli všichni svědci z okolí obou poškozených. Svědek V. P. ve své prvotní výpovědi uvedl, že na žádost spoluvězně J. B. zprostředkoval z věznice kontakt stran prodeje vozidla Audi, které chtěl prodat známý spoluvězně M. Z., a proto se obrátil na svého známého L. V., o kterém věděl, že obchoduje s auty a předal mu telefon na S. Svědek J. B. jeho výpověď potvrdil, když i před krajským soudem v novém řízení uvedl, že si pamatuje, že S. měl prodávat auto a měl to domlouvat svědek V., kterého označil přezdívkou „Biftek“. Dle přesvědčení vrchního soudu pak není náhodou, že se poškozený L. S. se stran zprostředkování prodeje vozidla, které nemělo zcela legální původ a které potřeboval urychleně prodat, obrátil na odsouzené do věznice, kde také byl M. Z., s nímž se dopustil pokusu trestného činu krádeže auta, pro který proti nim bylo vedeno trestní stíhání, a stejně tak není náhodou, že svědek V. P., který byl s M. Z. ve stejné cele poté kontaktoval svědka V., s nímž spáchal trestný čin nedovolené výroby a držení omamných látek, pro který byl společně se svědkem V. pravomocně odsouzen. Výpovědi shora uvedených svědků pak nejen potvrzují výpověď svědka V., že kontakt na prodej předmětného auta přišel z věznice, ale současně vyvracejí tvrzení obžalovaného, že prodej tohoto vozidla si již v předchozí době domluvil s poškozeným L. S. sám.

Výpověď svědka V. dále jednoznačně potvrzují svědci R. H., majitel autobazaru v Praze 7 v Argentinské ulici, u kterého měl L. S. vozidlo Audi A6 Avant původně v prodeji a J. P., společník jmenovaného svědka, ve vztahu k pokusu poškozeného L. S. předmětné vozidlo prodat prostřednictvím autobazaru, a to za svědkem V. uváděnou částku 760 tisíc. K vyzvednutí vozidla poškozeným S. kritického dne vypovídal svědek J. P., který potvrdil, že poškozený spolu s dalším mladíkem s vozidlem odjel s tím, že je jede prodat do Karlových Varů, a to za 400 tisíc Kč, tedy za částku, za kterou mělo být dle svědka V. vozidlo obžalovanému prodáno. Svědek však potvrdil i to, že před tím dopoledne přišel do autobazaru

S. v doprovodu dalšího staršího muže, jímž byl dle popisu právě svědek V., který si vozidlo obhlížel. Rovněž svědek R. H. potvrdil, že mu poškozený sdělil, že na auto má kupce na Karlovarsku za uvedenou částku 400 tisíc. Z uvedeného je zřejmé, že oba jmenovaní svědci současně vyvrací tvrzení obžalovaného, že nešlo o prodej vozidla, ale jen o jeho pouhé předání na umoření dluhu.

Další svědek P. N., kamarád poškozeného L. S. opět potvrzuje výpověď svědka V., pokud uvedl, že poškozený S. chtěl auto Audi prodat již delší dobu a kritického dne ho žádal o doprovod do Západních Čech, aby nejel sám a měl jistotu, že peníze za prodej auta dostane. Významná je i výpověď svědka O. R., který potvrdil, že kupce, kterému poškozený S. s V. vozidlo vezli, S. vůbec neznal s tím, že prodej auta je přes kontakt z vězení a proto poškozenému rozmlouval, aby jel sám a nakonec s ním odjel poškozený V. Tvrzení jmenovaného svědka tak koresponduje s výpovědí svědka V., který uvedl, že obžalovanému neříkal, jak se prodejce jmenuje. Svědkyně K. S., dnes K., sestra poškozeného S., rovněž uvedla, že jí bratr sdělil, že jede prodat auto do Karlových Varů a zpět ho měli přivést. Za důležitou je nutno považovat i výpověď svědka R. H., který uvedl, že svědek V. s ním kritického dne o prodeji vozidla Audi A6 hovořil a řekl mu, že s tím člověkem, co ho prodává, se má sejít někde na pumpě s tím, že nabyl dojmu, že svědek V. něco pro někoho domlouval. I tento svědek tedy potvrzuje výpověď svědka V. a současně vyvrací obhajobu obžalovaného. Navíc, pokud by měl skutečně proběhnout nějaký obchod s drogami mezi svědkem V. a poškozeným L. S., pak by svědek V. jistě neupozorňoval na příjezd překupníka své známé.

Pravdivost výpovědi svědka V., pokud jde o telefonický kontakt mezi ním a poškozeným L. S. na straně jedné, a mezi ním a obžalovaným na straně druhé, kritického dne v průběhu jednání s poškozeným L. S. a jeho cesty z Prahy do Karlových Varů potvrzují i záznamy o telekomunikačním provozu. Intenzivní telefonická komunikace zjištěná z těchto záznamů o telekomunikačním provozu poškozeného L. S. se svědkem V. během cesty svědčí o tom, že byl svědkem V. skutečně naváděn tak, jak to svědek V. uváděl. Záznamy však prokazují i to, že svědek V. byl v telefonickém kontaktu též s obžalovaným opět právě tak, jak svědek uváděl, a výpisy prokazují také to, v jakém sledu byly hovory mezi všemi jmenovanými uskutečňovány, když nelze přehlédnout, že časově na sebe navazovaly tak, že kupř. po hovoru svědka V. s poškozeným L. S. byl uskutečněn hovor svědka V. s obžalovaným opět tak, jak svědek uváděl. Je pravdou, že jsou dány určité rozdíly mezi časovými údaji uváděnými svědkem a údaji vyplývajícími z výpisů, jde však řádově jen o několik minut, event. desítek minut, ty však lze zcela logicky vysvětlit právě tím, že svědek neměl hodinky a jeho časové údaje je nutno považovat pouze za orientační, zvláště když i poprvé k věci vypovídal s několikaměsíčním odstupem.

Naproti tomu telefonický kontakt poškozeného L. S. s obžalovaným z těchto výpisů vůbec nevyplývá, ač by bylo možno předpokládat, že pokud by poškozený jel za obžalovaným do Sokolova bez doprovodu svědka V., jak tvrdí obžalovaný, pak by jistě obžalovanému svůj příjezd telefonicky avizoval. Nelze přehlédnout ani to, že obžalovaný zprvu tvrdil, že poškozený s ním udržoval telefonický kontakt z jiného telefonu, resp. z jiného telefonního čísla, než bylo číslo, jehož prostřednictvím byl dle záznamů o telekomunikačním provozu ve styku se svědkem V. Byť z výpovědi některých svědků vyplynulo, že by měl mít poškozený L. S. telefony dva, bylo by zcela nelogické, aby poškozený používal ke komunikaci s obžalovaným, kterému jel pouze předat auto, což měla být dle obžalovaného jen zástěrka k zakrytí obchodu s drogou, ostatním svědkům z jeho okolí utajené telefonní číslo, zatímco ke styku se svědkem V., s nímž by měl uskutečnit obchod s drogou, i během této cesty, kdy měl

drogy fakticky převážet, používal právě to číslo, které užíval běžně a bylo všem z jeho okolí známé a jeho prostřednictvím s ním telefonicky hovořila i řada svědků z jeho blízkého okolí i během předmětné cesty. Nutno dodat, že sám obžalovaný posléze připustil, že kritického dne s poškozeným L. S. vůbec telefonicky nehovořil. Uvedené záznamy tedy opět svědčí nikoli ve prospěch obhajoby obžalovaného, ale o pravdivosti výpovědi svědka V.

Pokud jde o uvedené záznamy o telekomunikačním provozu, je třeba ještě zdůraznit, že ve vztahu k vlastním uskutečněným telefonickým hovorům i ve vztahu k časovým údajům, kdy se telefonická spojení uskutečnila, lze tyto záznamy považovat za zcela objektivní s tím, že o těchto údajích nelze mít sebemenší pochybnosti. Poněkud jinak je tomu však s údaji týkajícími se základových přenosových stanic, přes které k uskutečnění hovorů došlo. Zde totiž nelze mít za jednoznačné, že ten který mobilní telefon se nacházel právě v oblasti, kterou ta která přenosová buňka standardně svým signálem pokrývá, natož pak v místě, kde je přímo umístěna, jak se domnívá obžalovaný. Jak vyplývá ze zpráv mobilních operátorů Vodafone Czech Republic a.s. Eurotel Praha spol.s.r.o., jak byl jejich obsah citován již v souvislosti s požadovaným znaleckým posudkem, pokrytí území jednotlivými přenosovými buňkami je velmi závislé na meteorologických, technických a provozních podmínkách a nelze tedy jednoznačně a závazně sdělit oblast pokrytí s tím, že každá přenosová buňka trojsměrného vysílače pokrývá výšeč azimutu +60 a -60 stupňů a teoretický dosah přenosových buněk šířících signál GSM je 35 km, prakticky je dosah kratší v závislosti na meteorologických, terénních, technických a provozních podmínkách. Stejně stanovisko zaujímá i společnost Eurotel Praha spol.s.r.o., dle níž rovněž není možné jednoznačně určit dosah působnosti jednotlivých základových stanic, přičemž určitá oblast je vždy pokryta větším množstvím základových stanic příslušného mobilního operátora a konkrétní telefonní spojení je uskutečněno prostřednictvím té z nich, která byla v daný časový okamžik vyhodnocena jako technicky nejvhodnější vzhledem k řadě okolností, např. intenzitě signálu, která závisí m.j. na povětrnostních podmínkách či členitosti terénu, a momentální vytíženosti, a konkrétní spojení tak může být uskutečněno i prostřednictvím základové stanice, která danou oblast standardně vůbec nepokrývá a za určitých podmínek její signál dosáhne až do vzdálenějších míst. V daném případě pak bezpochyby nelze přehlédnout, že Karlovy Vary a Sokolov leží v nevelké vzdálenosti od sebe, zhruba do 15 km.

Jde o skutečnost dnes již obecně známou, a vrchní soud sám se s touto setkává i v jiných jím projednávaných trestních věcech a je tak přesvědčen o tom, že z ní nelze vyvozovat závěr, že by měla být řada již pravomocně rozhodnutých věcí přehodnocena, jak uvádí obhájkyň. O nespolehlivosti uvedených záznamů v tomto směru svědčí nejen přímo křiklavý příklad, jímž se vrchní soud zabýval již ve svém rozhodnutí sp.zn. 8 To 86/2006, kdy dle výpisu telefonních hovorů byl 21.srpna 2001 mobilní telefon svědka V. ve 13.14 hod. údajně zachycen v dosahu buňky mobilního operátora Velké Popovice, ačkoli o pouhých pět minut dříve o 13.09 hod. se tento telefon nacházel v dosahu buňky Otavice u Karlových Varů a následné hovory svědka z uvedeného dne byly také přenášeny základovými stanicemi umístěnými buď přímo v Karlových Varech nebo v jejich okolí. Přitom dle tzv. plánovače tras uveřejněného na Internetu na serveru seznam.cz trasa mezi Velkými Popovicemi, okr. Praha-východ a obcí Otavice u Karlových Varů, jak na to vrchní soud rovněž poukázal v uvedeném svém předchozím rozhodnutí, činí 160 km a lze ji urazit osobním vozidlem za dvě a půl hodiny. Ostatně v tomto případě příslušný mobilní operátor také chybu v záznamu plně přiznal. O nespolehlivosti záznamů ve vztahu k přenosovým buňkám však svědčí kupř. i případ, na který obhájkyň sama poukazuje, kdy kritického dne měl být dle výpisu svědek V. v 17.32 hod. v dosahu buňky Sokolov, Marie Majerové a v 17.49 hod, tedy za sedmáct minut již v dosahu buňky Karlovy Vary, Dvořákova, byť tento příklad obhájkyň používá

v opačném smyslu, že oproti výpisům je nevěrohodná výpověď svědka V. Předmětné výpisy z telekomunikačního provozu nemohou tedy výpověď svědka V. znevěrohodnit ani ve vztahu k tvrzení obžalovaného, že výpisy potvrzují, že svědek V. byl v době, kdy oba poškození byli již u něj v Sokolově, ještě v Karlových Varech. Současně však tuto nespolehlivost předmětných záznamů nelze vykládat natolik ve prospěch obžalovaného, aby bylo možno v duchu zásady in dubio pro reo tuto přičítat ve prospěch obžalovaného do té míry, že by záznamy potvrzovaly jeho obhajobu, že poškození za ním do Sokolova přijeli bez asistence svědka V., jak se toho odvolatel důrazně domáhá. Pochybnosti o spolehlivosti záznamů nejsou totiž pouhou domněnkou, jak tvrdí obhájkyň, ale nespolehlivost těchto záznamů v uvedeném směru je již natolik obecně známou a opakující se skutečností, že je nutno tuto považovat již za jednoznačnou.

Oproti výpovědi svědka V., která je potvrzována řadou zmíněných již důkazů, zůstalo tvrzení obžalovaného o účelu cesty poškozených s vozidlem Audi A6 Avant do Karlových Varů a následně do Sokolova, v tom směru, že převoz vozidla byla jen zástěrka a vlastním faktickým účelem cesty poškozených byl obchod s drogou mezi poškozeným L. S. a svědkem V., osamoceno a v podstatě žádným věrohodným důkazem nepodloženo. Pokud totiž někteří svědci hovoří o tom, že se mělo jednat o drogy, nelze přehlédnout, že jde výhradně jen o svědky z okolí obžalovaného, jakož i to, že někteří s touto verzí přišli až v dalších svých výpovědích, aniž by se v první své výpovědi o drogách vůbec zmínili, či k této verzi byli vyslechnuti až s velkým časovým odstupem k návrhu obžalovaného. Nelze však přehlédnout ani i to, že tito svědci, stejně jako obžalovaný, vykonávali či vesměs ještě vykonávají dlouhodobé tresty odnětí svobody a jak vyplývá z provedených důkazů, vzájemný kontakt mezi vězni není nikterak problematický, když i zde lze vystopovat konkrétní snahu obžalovaného svědky ovlivnit, aby vypovídali ve prospěch jeho obhajoby stran drog. Lze tak uzavřít, že informace o drogách, o nichž posléze svědci vypovídali, získali tito svědci vesměs zprostředkovaně a víceméně nelze přesně zjistit ani původní zdroj těchto informací, ale vše nasvědčuje tomu, že jde o verzi, kterou chtěl šířit právě obžalovaný, jak uzavřel krajský soud ve vztahu k výpovědi svědka J. B. a dle přesvědčení vrchního soudu lze tento závěr vztáhnout téměř na všechny tyto výpovědi.

Jde předně o výpověď svědka S. S., která byla zhodnocena již shora, který výslovně uvedl, že vypovídal nepravdivě na základě žádosti obžalovaného a obžalovaný mu v dopisech dal přesné instrukce, což dokladuje jeden z dopisů, který je ve spisovém materiálu založen. O tom, že mělo jít o drogy vypovídal dále svědek R. K., který v předchozí výpovědi uváděl, že „Biftek“ měl mít nějaké problémy ohledně narkotik s někým z Prahy, a potvrzoval i to, že si měl na čerpací stanici Aral najímat svědka S. na vraždu těchto lidí. Ovšem před krajským soudem v novém řízení potvrdil již jen to, že „Biftek“ chtěl u benzinové stanice údajně najmout cizince S. na nějaké vraždy, a v dalších směrech byla jeho výpověď dosti vyhýbavá. Nelze ale přehlédnout, že svědek R. K. je přítelem obžalovaného, když se dokonce jako spolupachatelé dopustili trestného činu loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. na poškozeném D. P., za který byli oba již pravomocně odsouzeni, a jeho tvrzení jsou v podstatě vyvrácena výpovědí svědka S. S. Další svědkyní, která vypovídala ve spojitosti se svědkem V. o drogách byla svědkyně H. H., dnes T., ta však u krajského soudu využila svého práva odmítnout výpověď. Ta měla být dle své jediné výpovědi, kterou učinila před Krajským soudem v Plzni dne 16.prosince 2003 přítomna tomu, že v období po vraždě poškozených měl svědek V. nabízet ke koupi větší množství heroinu. Ovšem i tato svědkyně byla v době této výpovědi rovněž ve výkonu trestu odnětí svobody pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1, odst.2 písm.a) tr.zák., jehož se dopustila s dalšími pachateli, m.j. spolu s obžalovaným na poškozeném I. R., navíc se posléze dne 5.ledna 2004 za obžalovaného provdala, když nelze

přehlédnout ani to, že tehdy byla vyslýchána na návrh obhajoby, a to až těsně před sňatkem s obžalovaným.

O drogách vypovídal dále svědek V. P., přes kterého byl m.j. domlouván prodej předmětného vozidla se svědkem V., že mu svědek V. později telefonoval do výkonu trestu a svěřil se mu s tím, že prodej auta byl vlastně jen zástěrka a účelem cesty poškozeného L. S. byl obchod s drogou, když šlo o čtyři kila heroinu. S tímto tvrzením svědek přišel nově ve své výpovědi až před Krajským soudem v Plzni dne 19.září 2003, zatímco ve výpovědi dne 7.srpna 2002, kdy byl poprvé k věci stran zprostředkování prodeje předmětného vozidla vyslechnut, o ničem takovém nehovořil. Navíc je nelogické, že by se svědek V. s tímto „pravým“ účelem cesty svěroval tomuto svědkovi, který prodej vozidla zprostředkoval, když to byl on, kdo právě za účelem sehnání kupce na předmětné vozidlo pro poškozeného z věznice svědka V. kontaktoval, což potvrdil i v novém řízení před krajským soudem. Navíc nelze uvěřit, že by svědek V. něco takového učinil nejen po telefonu, ale dokonce při telefonátu do věznice, když by se tím vystavoval riziku odposlechu a svého odhalení jako pachatele vraždy. Uvedený časový odstup, kdy svědek s tímto tvrzením přišel, svědčí opět pro závěr, že jde o svědka ovlivněného, a pokud ne přímo obžalovaným, pak rozhodně verzí, kterou obžalovaný rozhlašoval, čemuž nasvědčuje i svědkem použitá slovní formulace, která odpovídá přesně tomu, jak se v tomto směru vyjadřoval i obžalovaný, ať již jde o použití slov, že to „měla být jen zástěrka“, či údaj o množství drogy. V novém řízení u krajského soudu svědek nejprve odmítal vypovídat, a následně pouze uvedl, že se svědkem V. byli stíháni pro obchod s drogami a V. tak měl na drogy kontakty, přičemž o tom, co měli s Tempelem neví, asi to bylo taky ohledně drog, ale neví, zda to mělo něco společného s tím autem, a až později mu říkal Jaroslav Blažek, že šlo o drogy. O dříve uváděném telefonickém svěrování již neuvedl nic, ba naopak uváděl, že když poté, co se nějaká ženská telefonicky sháněla po L. (poškozený S.), se V. ptal, odpovídal mu odtazité a pak mu telefony ani nebral. Dalším svědkem, který byl též zprostředkovatelem kontaktu na poškozeného L. S. stran prodeje předmětného vozidla, Jan Blažek ve výpovědi před krajským soudem kromě toho, že potvrdil, že právě na něj se L. S., kterého znal obrátil ohledně prodeje auta, uvedl jen to, že později slyšel spoustu verzí o tom, co se mělo stát, říkalo se, že se poškozený s obžalovaným měli znát a dlužit si nějaké peníze, nic bližšího však již uvést nemohl. Je tak zřejmé, že i tento svědek dříve vypovídal v duchu verze, kterou rozšiřoval obžalovaný, jak uzavřel již krajský soud.

Ovlivnění ze strany obžalovaného lze zcela důvodně předpokládat i u svědka D. P., který ve své výpovědi, učiněné až v hlavním líčení dne 24.ledna 2006, kromě toho, že tvrdil, že s vozidlem Audi A6 jezdil svědek V. uvedl, že jmenovaný se mu v době, kdy se setkali ve věznici rovněž svěřil s tím, že poškození za ním jeli ohledně drog, setkali se spolu někde na parkovišti a pak došlo ke střelbě, o střelbě se ale nechtěl v detailech vyjadřovat a jemu připadalo, že to chce vše hodit na T. Svědek sám uvedl, že před tím se se svědkem V. nikdy neviděl, takže se nijak neznají a je otázkou, proč by se mu svědek V. měl takto svěrovat. Navíc jmenovaný svědek byl poškozeným při loupežném přepadení, kterého se na něm dopustil obžalovaný spolu se svědkem R. K., avšak toto postavení není možno vykládat jednoznačně tak, jak to činí obhajoba, že právě proto nemá zajisté důvodu vypovídat ve prospěch obžalovaného. Naopak, dle názoru vrchního soudu je jmenovaný svědek ideálním objektem k ovlivnění ze strany obžalovaného, neboť jak násilí na něm činěné při vlastní loupeži oběma pachateli bylo poměrně brutální a jejich následné jednání vyděračského charakteru především ze strany obžalovaného vůči němu trvalo po delší dobu, přičemž svědek ho trpně snášel a podvoloval se mu. Tato skutečnost v souvislosti s tím, že výslech svědka byl před Krajským soudem v Plzni proveden na návrh obžalovaného, jenž učinil až poté, kdy byl

již pravomocně pro předmětnou loupež odsouzen, společně s tím, že svědek byl k tomuto výsledku předváděn rovněž z výkonu trestu odnětí svobody, nemůže vést k jinému závěru, než že jde o svědka, který uvedeným způsobem vypovídal na žádost obžalovaného, ze strachu z něj, ne-li přímo pod nátlakem. Tomuto závěru odpovídá i poměrně zmatená a neurčitá výpověď svědka v novém řízení před krajským soudem, kterou učinil již po propuštění z věznice.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že žádný z uvedených svědků jednoznačně a dostatečně věrohodným způsobem nepotvrzuje verzi obžalovaného, že účelem cesty měl být obchod s drogami. Dle přesvědčení vrchního soudu není výpověď ani jednoho ze všech těchto svědků natolik věrohodná a přesvědčivá, aby bylo možno o některou z nich, a to ani v jejich celkovém souhrnu, opřít závěr, že obhajoba obžalovaného stran účelu cesty poškozených je pravdivá. Naopak, postupné ustupování svědků od svých předchozích tvrzení v tomto směru je nutno vykládat tak, že uvedená obhajoba obžalovaného je těmito výpověďmi výrazně zpochybňována, ba dokonce vyvracena.

Ve prospěch obhajoby obžalovaného však nelze vykládat ani obsah výpovědí svědků z řad příbuzných a známých poškozených, jak se obhajoba domnívá. Pokud svědkyně Eva S. a K. S., provdaná K., matka a sestra poškozeného L. S., uváděly, a to shodně s předchozími výpověďmi i před krajským soudem v novém řízení, že poškozený nikdy s drogami neobchodoval a tuto možnost přímo vylučovaly, přičemž popíraly i to, že by měl poškozený nějaké dluhy, nelze jejich výpovědi jakkoli znehodnocovat. Naopak z toho, že obě jmenované svědkyně připustily, že poškozený občas kouřil marihuanu, a Kristýna S. i to, že si na párty mohl vzít i extázi, lze dle přesvědčení vrchního soudu dovodit, že svědkyně vypovídaly objektivně bez zaujetí ve prospěch poškozeného a byly s životem poškozeného dostatečným způsobem seznámeny. O tom, že si oba poškození občas na párty dali marihuanu či extázi vypověděl kupř. i svědek Ondřej R., že by však poškozený L. S. mohl obchodovat s drogami či měl nějaké dluhy vyloučil nejen tento svědek, ale v podstatě všichni svědci z okolí tohoto poškozeného. Pokud pak poškozený občas zmíněné drogy užíval způsobem, jak uvádějí svědci, jde o způsob zneužívání drog v populaci zcela běžný a nelze z něj rozhodně dovozovat, že by svědek s drogami obchodoval tak, jak tvrdí obžalovaný.

V neprospěch poškozeného L. S. v tomto smyslu nelze přičítat ani výpověď svědka O. R. v té části, kde v souvislosti s tím, že ví o tom, že poškozený L. S. kradl luxusní auta uvedl, že v tom asi byly i nějaké drogy, jak na to obhajoba poukazuje. Svědek totiž současně uvedl, že tento dojem získal z vyprávění poškozeného M. V., aniž by ale věděl cokoli konkrétního, byť o krádežích aut věděl přímo od jmenovaného. Drogy si však přidal sám, jak potvrdil ve své výpovědi i v novém řízení před krajským soudem, neboť na nějaké párty L. S. u sebe něco měl, nechtěl za to však peníze, a z toho nabytí dojmu, že má k drogám blízko. O tom, že by s drogami něco měl mít poškozený M. V. vypověděla pouze svědkyně A. J., která kromě toho, že občas užíval extázi či marihuanu původně uvedla, že z vyjádření jmenovaného, které jí sdělil v souvislosti se záběry z policejní akce vysílanými v televizi usoudila, že je v obchodu s drogami nějak zapojený, aniž by však opět věděla cokoli konkrétního. Při novém výsledku před krajským soudem, byť potvrdila správnost předchozí výpovědi, svědkyně však uvedla, že si na nic takového již nevzpomíná. Je zřejmé, že patrně nešlo o natolik významnou skutečnost, která by se jí vryla do paměti. I kdyby však náznaky uvedené v její předchozí výpovědi snad naznačovaly, že poškozený M. V. by mohl mít něco společného s obchodováním s drogami, což vrchní soud nepovažuje za odůvodněné, nelze přehlédnout, že bylo bez pochybností, zejména výpověďmi svědků O. R. a P. N. prokázáno, že poškozený M. V. se spolujezdcem poškozeného L. S. na předmětné cestě stal zcela náhodně poté, kdy

poškozený o doprovod žádal více lidí, kupř. právě svědka P. N., byl jimi však odmítnut a jen poškozený M. V. byl k cestě svolný. Je tedy jednoznačné, že poškozený M. V. poškozeného L. S. doprovázel pouze náhodně, a event. spojitost tohoto poškozeného s drogami by bezpochyby pro účel cesty tvrzený obžalovaným, že šlo o obchod s drogou mezi poškozeným L. S. a svědkem V., byla zcela bezvýznamná.

V této souvislosti je nutno s ohledem na námitky uplatněné obhajobou zmínit i to, že svědci, zejména opět Ondřej R. a Petr N. shodně a jednoznačně uvedli, že důvodem doprovodu poškozeného L. S. druhým z poškozených byla pouze obava jmenovaného, aby za předmětné vozidlo, jehož prodej měl být realizován právě přes kontakt z věznice, skutečně dostal peníze, a proto mu také svědek P. N. zapůjčil plynovou pistoli, což je dle názoru vrchního soudu zcela logické a plně postačující vysvětlení, aniž by bylo možno jeho obavám přičítat jakýkoli jiný podklad, jak to činí obhájkyň. I když bylo prokázáno, že poškozený L. S. měl u sebe nikoli plynovou, ale funkční střelnou zbraň, tvrzení obhájkyň, že poškozený musel mít závažnější obavy, než obavy svědky uváděné, je i pro tento případ nedůvodné a tendenční. Stejně tak je možné označit úvahy, že svědky P. N. a K. K. zaujalo, že mělo být manipulováno s vozidlem Audi TT, které nechal poškozený odstavené u benzínového čerpadla v Praze 7 a v němž dle tvrzení obžalovaného měly být uschovány drogy. O tom hovořila pouze svědkyně M. S., provdaná Š., zatímco ani jeden ze svědků jmenovaných touto svědkyní nic takového sám neuvedl. Totéž platí i o úvahách o tom, proč svědkyně M. S. vozidlo Audi TT poté odvezla a údajně ho půl roku schovávala, což sama svědkyně vysvětlila tak, že vozidlo uschovala u kamaráda proto, že byť ho užíval poškozený L. S., bylo psáno na poškozeného M. V., který byl v té době rovněž nezvěstný a svědkyně mu vozidlo tedy nemohla předat. Za této důkazní situace má vrchní soud za to, že ani z jedné z uvedených svědeckých výpovědí nelze při jejich objektivním zhodnocení dovozovat závěry, které činí obhajoba, že by poškození skutečně měli cokoli společného s prodejem drog a že by účelem jejich cesty kromě prodeje předmětného vozidla mohl být ještě jakýkoli jiný záměr.

Tvrzení obžalovaného, že účelem cesty byl obchod s drogami zůstalo tedy zcela osamoceno a žádným dalším věrohodným důkazem nepodloženo, a proto lze jeho obhajobu v tomto směru považovat za zcela účelovou vedenou snahou se vyvinut a dokonce za vyvrácenou tak, jak uzavřel již krajský soud v napadeném rozsudku. I dle přesvědčení vrchního soudu lze tak mít za prokázané, že účelem cesty poškozených do Karlových Varů byl právě a jen prodej předmětného vozidla Audi A6 Avant, jak uvádí svědek V. Jeho výpověď i vrchní soud považuje v tomto směru za plně věrohodnou, aniž by shledal jakýkoli vážný důvod, který by mohl být podkladem pro opačný názor. Zvláště, když zcela ničím nepodloženo zůstalo i tvrzení obžalovaného, že poškozený L. S. měl mít u něho z minulosti dluh ve výši 800 tisíc. Jak obžalovaný uvedl ve své výpovědi dne 4. října 2002, již v roce 1999 měl poškozenému půjčit částku 1 milion 100 tisíc Kč s tím, že část peněz mu poškozený již v uvedeném roce vrátil, avšak zbytek peněz v částce 700 tisíc Kč spolu s úroky ve výši 100 tisíc Kč mu zůstal dlužen, když mu je vrátit ani nemohl, neboť on sám se dostal do vazby. Teprve v roce 2001, když se vrátil z vazby, mu poškozený začal znovu splácet a ke dni 20. srpna 2001 mu zbývalo zaplatit ještě asi 500 tisíc Kč a právě na umoření tohoto dluhu mu nabídl předmětné vozidlo. Nejenže všichni svědci z okolí poškozeného L. S., včetně jeho sestry, ke které měl poškozený blízký vztah a svěřoval se jí, když svědkyně věděla i o jeho trestné činnosti týkající se krádeže auta, jednoznačně popřeli, že by poškozený měl nějaké dluhy, ale obžalovaný sám neprojevil ochotu, krmě obecného údaje, že šlo o peníze z podnikání, blíže vysvětlit, jakým způsobem k tak vysoké částce, kterou měl půjčovat přišel. Ovšem ze spisového materiálu vyplývá, že až po dosažení 18 let věku v roce 1991 se vyučil a poté od 1. července 1991 pět měsíců pracoval brigádně, další tři měsíce však již nepracoval,

návazně od 27.ledna 1991 do 27.října 1994 byl ve výkonu trestu odnětí svobody a 2.února 1995 byl opět zadržen a na svobodu byl propuštěn až 3.května 1999, a poté v období od 30.listopadu 1999 do 22.března 2001 byl opět ve vazbě. Pokud byl od ukončení učebního poměru do měsíce května 1999 na svobodě nejprve jen osm měsíců a následně na přelomu let 1994 a 1995 pouhé tři měsíce, lze těžko předpokládat, že by finanční prostředky ve výši více jak milion korun vůbec mohl mít k dispozici.

Vrchní soud je však přesvědčen i o tom, že není důvodu pro zpochybňování výpovědi svědka V. ani stran toho, jak popsal **průběh skutkového děje na vlastním místě činu**. Pokud bylo bez pochybností prokázáno, že na místě činu byli v době střelby jen obžalovaný a svědek V., přičemž každý z nich podává svou vlastní verzi o způsobu usmrcení poškozených, je opět třeba vycházet především z toho, kdy a za jakých okolností který z nich svou verzi o průběhu střelby uvedl. Nelze opět přehlédnout, že obžalovaný svou verzi uvedl poprvé až v hlavním líčení, tedy poté, kdy se seznámil se spisovým materiálem, navíc v rozporu se svou první verzí obhajoby uplatněné v přípravném řízení. Naproti tomu svědek V. střelbu ve své výpovědi popsal, aniž by cokoli, co vyplynulo z později zajištěných důkazů, znal, resp. znát ani nemohl. Přesto způsob střelby, jak ho popsal, není dle znalců soudních lékařů, ani dle závěrů expertů z oboru kriminalistiky, odvětví balistiky, v rozporu s těmi skutečnostmi, které jsou rozhodné pro obor jejich zkoumání, jak byly zjištěny. Podle znalců Prof. MUDr. Jiřího Štefana, Dr.Sc. a MUDr. Olgy Tatičové-Plockové jím uvedený způsob střelby není v rozporu s tím, jaká zranění byla na těle poškozených při pitvě zjištěna. Vznik střelného poranění hrudníku a břicha u poškozeného L. S. lze dle znalců způsobem popsaným ve výpovědi svědka V., stejně jako zranění na hlavě druhého z poškozených dobře vysvětlit. Jeho výpověď nevysvětluje jen vznik zlomeniny pravé stehenní kosti a event. vznik střelného poranění bederní krajiny, které by odpovídalo mechanickému poškození kalhot poškozeného, jež by mohlo být způsobeno střelou, která byla nalezena v břišní dutině v podkoží břicha. Současně však znalci uvedli, že nelze vyloučit, že ke zlomenině nohy došlo až po smrti při manipulaci s mrtvým tělem a pokud by místo v bederní krajině korespondující s poškozením kalhot bylo pojato jako vstřel, když však i při bedlivém ohledání místo vstřelu v dané oblasti zjištěno nebylo, pak by poškozený musel být ke střelci otočen pravou zadní částí těla, a pravděpodobnější by byla varianta uváděná obžalovaným, jak toto vyjádření zdůrazňuje obhájkyň i obžalovaný. Ovšem svědek V. opakovaně uvedl, že po prvních výstřelech na poškozeného L. S. sedícího na místě spolujezdce, které obžalovaný vedl otevřenými dveřmi na jeho straně směrem na jeho hrudník, a když se obžalovaný naklonil a zbraní mířil dozadu na druhého z poškozených, rozhodl se vozidlo opustit, přičemž v době, kdy se již obracel ke svým dveřím vyšel další výstřel. Když vystupoval, poškozený L. S. již ležel venku s nohama po kolena uvnitř vozidla v poloze jakoby na boku skoro na břiše, a on periferně viděl, jak druhý poškozený vybíhá z vozidla. On sám se schoval na rohu levé přední části vozidla a v době, kdy zaklekával na kolena slyšel další výstřely, odkud a jak obžalovaný střílel již ale neviděl.

Tyto skutečnosti dle přesvědčení vrchního soudu vedou nutně k logickému závěru, že není vyloučeno, že k předmětnému zástřelu poškozeného L. S. do bederní krajiny došlo až v době, kdy svědek V. již počínání obžalovaného vizuálně nesledoval a střelbu pouze slyšel. To, že k tomuto zástřelu došlo až v době, kdy se poškozený nacházel venku z auta v poloze vleže na boku natočen na břicho jednak znalci soudní lékaři nevyloučili, byť označili tuto verzi za méně pravděpodobnou oproti verzi udávané obžalovaným. Verzi svědka V. nasvědčují i závěry odborného vyjádření z odvětví chemie, že ve stěru v místě poškození kalhot se nacházely částice indikující povýstřelové zplodiny, zatímco v okolí poškození košile v její přední části se tyto částice nenacházely, což odpovídá tomu, že v době, kdy byl střelen do

hrudníku poškozený L. S. ještě seděl a střelba nebyla vedena přímo zblízka. Pokud ale svědek V. přímo sledoval jen střelbu proti hrudníku, nemůže shora uvedený závěr zvrátit ani skutečnost, že dle svědka měl poškozený posléze ležet na zemi v poloze téměř na břiše, neboť s ohledem na zjištěné částice indikující povýstřelové zplodiny na kalhotách lze připustit, že tento zástřel byl veden z bližší vzdálenosti než výstřel vedený na hrudník, což by odpovídalo tomu, že obžalovaný nad poškozeným v daném okamžiku mohl stát, popř. byl nad ním nahnutý. Nutno jen dodat, že zatímco svědek V. nemusel sporný zástřel přímo registrovat, obžalovaný mohl právě tento výstřel směřující do bederní krajiny poškozeného jako střelec znát a postavit na něm svou obhajobu, což také v prvním hlavním líčení učinil. Navíc, kdyby byl střelcem svědek V., pak by zajisté ve svém vlastním zájmu způsob střelby popsal právě tak, aby odpovídal tomu, jak střelba skutečně proběhla a jeho popis by tak byl v souladu s dalšími důkazy.

Totéž dle přesvědčení vrchního soudu platí i stran mechanického poškození opěradla levého předního sedadla, k němuž mělo dle obhajoby obžalovaného dojít působením střely. Pro toto tvrzení dle názoru obhájkyne svědčí obsah odborného vyjádření z oboru chemie, dle něhož na otěru z rýhy na opěradle byly zjištěny částice, které by mohly pocházet ze střely. Zde však nelze přehlédnout, že z odborného vyjádření z oboru mechanoskopie vyplývá, že zkoumáním nebyly zjištěny charakteristické plošky pro otěr střely při velké rychlosti a teplotě, takže poškození nevzniklo otěrem střely. Dle těchto expertů k jeho vzniku s největší pravděpodobností došlo tlakem upínací spony bezpečnostního pásu, když k otěru dochází v poloze svinutí pásu běžným používáním vozidla tím způsobem, že řidič při nasedání do vozidla se může o sponu na chvíli opřít a zamáčknot ji tak hlouběji do sedadla, popř. též působením jiného předmětu, např. při jeho nakládání do auta. Stejný názor vyjádřil i zpracovatel odborného vyjádření expert pro obor balistika Mgr. Tomáš Kmeč, který byl přítomen při ohledání předmětného vozidla, a již při tomto ohledání dospěl k závěru, že nebyly zjištěny balisticky relevantní stopy po střelbě s tím, že uvedené porušení opěradla nemá charakter vzniku v souvislosti se střelbou. Naproti tomu z odborného vyjádření z oboru chemie vyplývá pouze možnost, že částice zjištěné ve stěru z uvedené rýhy by mohly pocházet ze střely, ovšem částice stejného chemického složení jako částice, jež byly zjištěny v této rýze, tedy částice jednoznačně indikující povýstřelové zplodiny, byly nalezeny na všech stěrech z vnitřku předmětného vozidla. Není pak pravdou, že by některý z expertů vyloučil možnost vzniku tohoto poškození otěrem spony, jak tvrdí obhájkyne.

Dle názoru vrchního soudu nutno třeba hodnotit věrohodnost výpovědi svědka V. oproti verzi udávané obžalovaným ve vztahu k tomu, jakým způsobem a v jaké době se poškození, svědek V. a obžalovaný na místo činu dostali, zda přijeli společně či odděleně, co bylo bezprostředním důvodem jejich příjezdu na místo činu, a jak se situace na místě činu vyvíjela do okamžiku prvního výstřelu. Svědek V. v návaznosti na jím udávaný účel cesty poškozených opakovaně uvedl, že po převzetí prodávaného vozidla Audi A6 Avant obžalovaným na výzvu obžalovaného, aby jeli za ním, poškození přisedli do jeho vozidla Hunday Sonata a následovali obžalovaného až na předmětné parkoviště, kde jim obžalovaný řekl, aby počkali, že jde pro peníze. Když se posléze obžalovaný vrátil, vystoupil a šel zpředu k místu spolujezdce a hned vystřelil na poškozeného L. S., který na tomto místě seděl. Dle jeho verze tedy o šlo o střelbu okamžitou, nenadálou a nečekanou, tedy takovou, že poškozený L. S. na ni nestačil reagovat. Tomu plně odpovídá skutečnost, že poškozený L. S. ani nestačil vyjmout střelnou zbraň, kterou měl při sobě a byla také u jeho těla nalezena. Naproti tomu obžalovaný uvedl, že poškození přisedli do vozidla Hunday ke svědku V. a odjeli s ním, přičemž po několika minutách mu svědek V. telefonoval a žádal ho, aby na místo přijel. Když tam přijel a přicházel k autu svědka V., který stál venku u místa spolujezdce, se bez dalšího spustila

střelba. Jestliže by svědek V. skutečně žádal obžalovaného o pomoc, pak by bylo jeho jednání, pokud by začal střílet ještě před tím, než by k nim obžalovaný došel a měl možnost na místě cokoli řešit, zcela v rozporu s jakoukoli logikou. Ovšem obžalovaný posléze uvedl další verzi, že když přišel na místo, byl to poškozený L. S., který se naň obrátil s tím, že mu nechtějí zaplatit, aby to domluvil a svědek V. tedy začal střílet až poté. Došlo-li by k nějakému nedorozumění ohledně placení ještě před příjezdem obžalovaného na místo činu, které by muselo probíhat nejméně po dobu, než by obžalovaný po telefonátu se svědkem V. ze Sokolova na místo činu dorazil, pak lze logicky předpokládat, že by měl poškozený L. S. svou zbraň závčas připravenou tak, aby ji mohl v okamžiku nebezpečí použít a nezůstala by uložená v podpažním pouzdře v jeho levé podpažní jamce, jak byla nalezena při prohlídce jeho těla před pitvou. Zvláště, když dle řady svědků měl obavy vyplývající právě z toho, aby dostal zapláceno, byť mělo dle všech svědků jít o peníze za auto, a právě proto sháněl doprovod a ozbrojil se. Nejasněny však zůstaly také otázky, proč by při pravdivosti výpovědi obžalovaného v tomto směru byl obžalovaný ochoten svědku V. pomoci údajný konflikt vyřešit a proč by mu posléze měl pomáhat s úklidem těl, k nimž se obžalovaný nikterak nevyjádřil, byť posléze přiznával, že se na úklidu těl podílel. Naproti tomu svědek V. vysvětlil, že jeho následné jednání po střelbě bylo podmíněno výhrůžkou ze strany obžalovaného. Stejně nezodpovězena zůstala i otázka, proč by obžalovaný neprojevil zájem vzít si na místě onen heroin, jehož balíček měl dle jeho výpovědi mít poškozený L. S. přímo u sebe, a vše okolo prodeje drog ponechal nadále na svědku V., zvláště, když měl být na tomto obchodě zainteresován tím, že ho sponzoroval nemalou částkou, jak sám opakovaně tvrdil. Za této situace nelze uzavřít ani v tomto směru jinak, než že věrohodnou a logickou se jeví výpověď svědka V., zatímco verze obžalovaného je zcela nelogická a je nutno ji opět hodnotit jako zjevně účelovou.

Konečně, i při posuzování otázky, který z obou aktérů přítomných na místě činu, zda svědek V. či obžalovaný, poškozené usmrtil, jsou dle přesvědčení vrchního soudu opět velmi důležité závěry znaleckých posudků z odvětví psychologie, jež jsou významnými důkazy objektivní povahy a je nutno s nimi pracovat i ve vztahu hodnocení obou jmenovaných v tom směru, který z nich má takové osobnostní předpoklady, že by stíhaný čin spáchaný nenadálým útokem na oba poškozené za použití střelné zbraně, včetně dalšího razantního fyzického útoku na druhého z poškozených, mohl spáchat. Je tak třeba vzít v úvahu, že znalcem je obžalovaný hodnocen jako sebevědomý, razantní a v situaci vyšší zátěže či při ohrožení vlastního sebepojetí může reagovat impulzivně, výbušně a agresivně, přičemž u něj byla zjištěna i vyšší pohotovost k agresivnímu jednání a možnost takového jednání. Svědek V. je znalcem naopak hodnocen jako osoba preferující bezkonfliktní vztahy, nejeví se být agresivní a není ani zvýšeně dominantní, impulzivní či afektivně labilní. Svou výpovědní hodnotu v tomto směru má bezpochyby i charakter trestné činnosti, pro kterou byl ten který z nich v minulosti odsouzen, jak to vyplývá z popisu z rejstříku trestů. Svědek V. má sice tři záznamy, ale ani u jednoho z nich nejde o trestnou činnost násilného charakteru. Naproti tomu rejstřík trestů obžalovaného vykazuje opakovanou násilnou trestnou činnost, když poprvé byl za takovou trestnou činnost, a to hned za dva trestné činy loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. odsouzen v roce 1996 k nepodmíněnému trestu odnětí trvání pěti a půl roku, a nedlouho po propuštění z výkonu tohoto trestu se v roce 2001 dopustil další násilné trestné činnosti, pro kterou již byl pravomocně odsouzen, a to v roce 2004 pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1, odst.2 písm. a) tr.zák. a v roce 2005 pro další trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák., jak bude podrobně rozvedeno ještě dále. Možno ještě dodat, že obou těchto trestných činů se dopustil v krátkém časovém rozmezí necelých dvou měsíců a následně po jediném měsíci došlo k dnes projednávanému násilnému usmrcení poškozených. Z uvedeného je zřejmé, že svědek V. se dosud nikdy neprojevil jako agresor a jeho chování je tak v souladu se závěry

znalce učiněnými ve vztahu k jeho osobě, a je to obžalovaný, kdo v minulosti fakticky navenek projevil agresivní sklony zjištěné u jeho osoby znalce a několikrát tak již předvedl výrazné agresivní jednání vůči jiným osobám, které vždy směřovalo k získání osobního obohacení na jejich úkor.

Na tomto místě je nutno ještě dodat, že pokud byl svědek V. v souvislosti s dnes stíhaným skutkem rovněž postaven před soud na základě obžaloby ze dne 20.října 2006, nebylo mu kladeno za vinu, že by on spáchal násilného jednání, tedy že by se dopustil střelby a usmrcení poškozených, ale pouze to, že měl po společné domluvě s obžalovaným Tempelem a spolu s ním vylákat poškozené na předmětné lesní parkoviště pod záminkou, že zde dojde k předání peněžní částky 400 tisíc, kterou měl předat obžalovaný T. za prodej předmětného vozidla, a následně ve shodě s dohodou se svědkem V. obžalovaný T. oba poškozené usmrtil způsobem, jenž je kladen za vinu obžalovanému v dnes projednávané věci. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 23.dubna 2007 sp.zn. 4 T 7/2006 byl však svědek V. dle § 226 písm.c) tr.ř. pravomocně této obžaloby zproštěn, když Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 4.července 2007 pod sp.zn. 8 To 67/2007 podle § 256 tr.ř. odvolání krajské státní zástupkyně v Plzni podané v neprospěch tehdy obžalovaného svědka V. zamítl.

Závěrem této pasáže vrchnímu soudu nezbyvá než uzavřít, že po přezkoumání věci s přihlédnutím ke všem námitkám uvedeným v oprávněm prostředku podaného obžalovaným, že provedené důkazy skutečně ve svém souhrnu tvoří logickou a uzavřenou soustavu důkazů, které spolehlivě prokazují, že **pachatelem stíhaného jednání**, spočívajícího v úmyslném násilném napadení poškozených L. S. a M. V., které vedlo k jejich usmrcení je právě a jen obžalovaný. Jakýkoli jiný závěr o pachatelství z nich dovodit nelze, ba naopak, možnost reálného závěru, že by pachatelem mohla být jiná osoba, a to ani svědek V., je provedenými důkazy, které jednoznačně svědčí právě o vině obžalovaného vyloučena. Se skutkovými závěry krajského soudu stran objektivního průběhu skutkového děje, včetně závěru o pachatelství obžalovaného, které je podaným odvoláním především a velmi důrazně napadáno, se tedy vrchní soud plně a bez jakýchkoli výhrad ztotožňuje.

Krajský soud však správně zjištěný skutkový děj také zcela správně posoudil i po stránce právní, když prokázané jednání obžalovaného **právně kvalifikoval jako trestný čin vraždy podle § 219 odst.1, odst.2 písm.a), písm.h) tr.zák.** Způsob usmrcení obou poškozených jednoznačně svědčí pro závěr, že obžalovaný poškozené usmrtit chtěl a způsobení tohoto následku u obou poškozených svým jednáním také dosáhl. Proti poškozenému L. S. střelil z krátké vzdálenosti, když jeden výstřel směřoval proti hrudní stěně a druhým ho zasáhl do břišní dutiny, u poškozeného M. V. výstřely směřoval rovněž proti tělu a střela pronikla břišní dutinou, jak bylo objektivně zjištěno při pitvě poškozených. Již jen takovýto útok vedený proti poškozeným střelnou zbraní, v prvotní fázi dokonce v omezeném prostoru osobního vozidla, v němž poškození seděli a bylo střeleno zvenku od předních dveří, svědčí o úmyslu obžalovaného poškozené usmrtit, když krátká střelná zbraň, které použil, je zbraní způsobitou způsobit smrtelný následek i pouhým jediným výstřelem, je-li střelba vedena proti takovým lokalitám těla, kde jsou uloženy životně důležité orgány. Smrtelný následek u poškozeného L. S. také již jen v důsledku střelby fakticky nastal. Poškozeného M. V., který na rozdíl od prvního poškozeného po vystřílení zásobníku zbraně ještě jevil známky života, poté v podstatě udupal a umlátil, jak prokazují zjištěné zlomeniny klenby a spodiny lebky a další zlomeniny lebky, které dle znalců soudních lékařů svědčí o použití tupého násilí o velké intenzitě na obličejovou a mozkovou část lebky. Krajský soud tedy správně uzavřel, že obžalovaný jednal v přímém úmyslu ve smyslu § 4 písm.a) tr.zák. jiného usmrtit, jak to rozvádí v odůvodnění

napadeného rozsudku. Pokud je zde nesprávně uvedeno ustanovení § 4 písm.b) tr.zák., jde zjevně jen o písařskou chybu, která krajským soudem učiněný a zcela správný závěr o formě úmyslu nemůže nikterak zpochybnit. Ostatně obhajoba toto pochybení ani nenamítala. Vzhledem k takto prokázanému úmyslu obžalovaného jiná právní kvalifikace než trestným činem vraždy podle § 219 odst.1 tr.zák. nepřichází v úvahu.

Bylo prokázáno, že obžalovaný v uvedeném úmyslu usmrtit jednal současně proti dvěma osobám. Oba poškození na místo činu přijeli společně a ze stejného důvodu, aby zde převzali od obžalovaného příslušnou finanční sumu za předmětné vozidlo, které mu dovezli z Prahy do Sokolova, kde mu také vozidlo již předali, a obžalovaný o jejich příjezdu na uvedené parkoviště již před střelbou věděl, neboť na toto místo současně s nimi také přijel, resp. je sem vylákal, a dokonce je oba společně se svědkem V. krátce před střelbou na místě zcela vědomě nechal čekat s tím, že jde pro peníze a vrátí se. K dosažení majetkového prospěchu na úkor poškozeného L. S., kterým byl při činu veden, v zájmu toho, aby jeho čin nebyl odhalen, tedy již předem musel plánovat usmrcení i druhého poškozeného. Není tak pochyb o tom, že jeho úmysl směřoval k tomu, aby čin spáchal na dvou osobách tak, jak má na mysli ustanovení odst.2 písm.a) § 219 tr.zák. Přísnější právní kvalifikace dle tohoto ustanovení je tedy zcela správná. Na místě je však i použití přísnější právní kvalifikace podle odst.2 písm.h) § 219 tr.zák. spočívající v tom, že jednal v úmyslu získat majetkový prospěch. Obžalovaný měl poškozenému L. S. zaplatit za vozidlo zn. Audi A6 Avant, které kritického dne od něj již fakticky převzal částku 400 tisíc Kč a pod záminkou, že jde pro peníze, také poškozené na místě zanechal, avšak po svém návratu okamžitě proti poškozeným začal střílet, aniž by jim peníze předal a aniž by tyto vůbec přinesl. Je tak nepochybné, že byl veden úmyslem kupní cenu vozidla nezaplatit a usmrcením poškozených získat předmětné vozidlo pro sebe, tedy získat majetkový prospěch. Nutno podotknout, že i znalec psycholog připustil, že motivace uvedeného jednání obžalovaného mohla souviset právě se snahou se obohatit, když nelze přehlédnout ani vyjádření tohoto znalce, že jednou z předních hodnot, které u obžalovaného dominují jsou hodnoty materiální, neboť peníze jsou v jeho případě i mírou kvality člověka. Jak uvedl již krajský soud, šlo bezpochyby o luxusní vozidlo, které mělo hodnotu podstatně vyšší, než byla dojednána jeho kupní cena, která byla snížena vzhledem k tomu, že původ vozidla byl nelegální, a obžalovaný si hodnoty vozidla byl plně vědom. Sám také později vozidlo použil jako zástavu na půjčku ve výši 500 tisíc Kč a posléze, když nebyl schopen půjčku v dohodnutém termínu splatit, věřiteli navrhl, aby mu doplatil 100 tisíc Kč a vozidlo si ponechal. Je tak nutno přisvědčit krajskému soudu, že za zisk obžalovaného z tohoto trestného činu je možno považovat právě částku půl milionu Kč, kterou zmíněnou, dosud nesplacenou půjčkou fakticky získal. Odebrání mobilních telefonů poškozeným není pro předmětnou právní kvalifikaci nikterak rozhodné, a pokud je do skutkové věty výroku napadeného rozsudku jejich odcizení zahrnuto, jde jen o dokreslení následného jednání obžalovaného, spojeného se zahlazováním stop. K jejich odebrání přistoupil až v souvislosti se zahrabáváním těl poškozených, tedy před jejich ukrytím a jak správně uvedl již krajský soud, šlo o snahu odstranit všechny důkazy, které by mohly vést k jeho odhalení jako pachatele, tedy o snahu zamezit tomu, aby právě prostřednictvím dat, které mobilní telefony obsahovaly či obsahovat mohly, nebylo možno dát jeho osobu či svědka V., jenž se v jeho blízkosti pohyboval, do souvislosti s usmrcením poškozených.

Ze shora uvedeného pak vyplývá, že obě okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby jsou natolik závažné, že podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti předmětného trestného činu pro společnost do té míry, že je k těmto nutno přihlídnout, aniž by tomu bránilo ustanovení § 88 odst.1 tr.zák.

Dle názoru vrchního soudu však jednání obžalovaného mělo být právně posouzeno též podle § 41 odst.1 tr.zák., jako jednání zvlášť nebezpečného recidivisty, jak vrchní soud naznačil již ve svém prvním rozhodnutí vydaném v této věci, a jak bylo jednání obžalovaného správně právně kvalifikováno ve vztahu k trestným činům loupeže podle § 234 odst.1, odst.2 písm. a) tr.zák., kterým byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30.dubna 2004 sp.zn. 5 T 4/2002 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23.června 2004 sp.zn. 10 To 80/2004 a podle § 234 odst. 1 tr.zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005, ve vztahu k nimž je dnes ukládán souhrnný trest a které obžalovaný včetně dnes posuzovaného trestného činu vraždy spáchal ve stejném období v rozmezí necelých tří měsíců.

Již v usnesení ze dne 1.prosince 2004 pod sp.zn. 8 To 140/2004, resp. pod sp.zn. 8 To 155/2004, pod níž byla věc u vrchního soudu vedena po vyloučení řízení proti obžalovanému ze společného řízení vedeného pod prvou uvedenou sp.zn. podle § 23 odst.1 tr.ř., vrchní soud poukázal na to, že obžalovaný byl rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 19.února 1996 sp.zn. 6 T 132/1995 uznán vinným dvěma trestnými činy loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, z něhož podstatnou část vykonal a ke dni 3.května 1999 byl z výkonu tohoto trestu podmíněně propuštěn. Poté byl v období od 30.listopadu 1999 do 22.března 2001 ve vazbě v jiné věci a posléze byl dne 27.listopadu 2001 zadržen a vzat do vazby ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 5 T 4/2002 a návazně na základě nařízení výkonu trestu odnětí svobody ze dne 23.června 2004 byl převeden do výkonu trestu odnětí svobody, který v současné době vykonává. Byl tedy již v minulosti potrestán pro zvlášť závažný trestný čin, kterým trestný čin loupeže bezpochyby je, dokonce pro dva takové činy, přičemž od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu pro tyto činy do doby spáchání dnes posuzovaného trestného činu vraždy uplynula doba jen dvou roků a tři a půl měsíce, a s ohledem na výkon vazby tak, jak je uveden shora, pobýval na svobodě pouhý jeden rok. Byť nebylo jednání obžalovaného takto kvalifikováno při podání obžaloby, měl se krajský soud naznačenou právní kvalifikací dle § 41 odst.1 tr.zák. zabývat a posoudit, zda tato nepřichází v úvahu.

Krajský soud však uvedené skutečnosti nevzal nikterak v úvahu a případnou aplikací uvedené přísnější právní kvalifikace se vůbec nezabýval, přestože obžalovaný byl na možnost tohoto přísnějšího právního posouzení předmětného skutku dle § 190 odst.2 tr.ř. výslovně upozorněn právě v citovaném usnesení vrchního soudu, a takovému posouzení tedy nebránilo ani ustanovení § 225 odst.2 tr.ř. Toto pochybení však nelze napravit s ohledem na zásadu zákazu reformace in peius, zakotvenou v ustanovení § 259 odst.4 tr.ř. Dle ní odvolací soud může v neprospěch obžalovaného napadený rozsudek změnit jen na podkladě odvolání státního zástupce, jež bylo podáno v neprospěch obžalovaného, když daná věc je vrchním soudem přezkoumávána jen z podnětu odvolání podaného obžalovaným a zákonem požadované odvolání státního zástupce podáno nebylo.

Výrok o vině z napadeného rozsudku je tak nutno považovat za správný. Dle názoru vrchního soudu však krajský soud v zásadě nepochybil ani ve **výroku o trestu**.

Uložení trestu odnětí svobody na doživotí je po obsahové a především materiální stránce zcela správné a uložení tohoto trestu podle § 219 odst.2 tr.zák. za použití § 35 odst.2 tr.zák. a § 29 odst.3 tr.zák. ve znění účinném ke dni spáchání činu jako trestu souhrnného je zcela na místě a odpovídá všem požadavkům zákona, včetně podmínek stanovených v § 29 odst.3 tr.zák. v příslušném znění, jakož i hlediskům o druhu, výši a účelu trestu stanoveným v § 23

odst.1 a § 31 odst.1 tr.zák Tento trest nelze v žádném případě považovat za trest uložený při nesplnění zákonem stanovených podmínek a nelze ho považovat ani za nepřiměřeně přísný, tedy takový, aby byl odůvodněn postup odvolacího soudu podle § 258 odst.1 písm.e) tr.ř., jenž by vedl ke zrušení výroku o trestu a uložení trestu mírnějšího.

Přesto vrchní soud shledal důvody pro zrušení výroku o trestu z napadeného rozsudku stanovené v § 258 odst.1 písm.d) tr.ř., neboť tento výrok vykazuje pochybení po formální stránce, když trest odnětí svobody na doživotí je zde formulován pouze jako „trest doživotí“. Trestní sazba stanovená v § 219 odst.2 tr.zák., dle níž je trest v daném případě ukládán, připouští vedle trestu odnětí svobody na dvanáct až patnáct let i uložení výjimečného trestu, přičemž ustanovení § 29 odst.1 tr.zák. uvádí, že výjimečným trestem se rozumí jednak trest odnětí svobody nad patnáct až do dvaceti pěti let, jednak trest odnětí svobody na doživotí, jak ostatně krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku také sám uvádí. Formulace užitá krajským soudem ve výroku napadeného rozsudku tedy neodpovídá zákonu. Uvedená vada, byť pouze formální, která navíc ani nebyla odvolatelem vytýkána, je dle přesvědčení vrchního soudu však takového charakteru, že ji nelze tolerovat, neboť došlo k porušení zákona. Výrok o trestu vykazuje i další, nikoli však již tak závažná formální pochybení, odvolatelem rovněž nevytýkaná, která by sama o sobě nebyla důvodem k jeho zrušení, přesto je jejich náprava též na místě, neboť zde chybí označení trestu jako trestu výjimečného a dále zde jsou ne zcela přesně citovány další trestné činy, k nimž je dána souhrnnost a za které je trest v současné době rovněž ukládán.

Vrchní soud je přitom toho názoru, že uvedené vážné pochybení krajského soudu, jakož i další zmíněné vady je možné napravit i z podnětu odvolání obžalovaného, neboť takovýmto postupem nedojde k porušení již shora zmiňované zásady zákazu reformace in peius. Na základě toho podle § 258 odst.1 písm.d), odst.2 tr.ř. **napadený rozsudek částečně zrušil**, a to právě ve výroku o trestu. Maje k takovému postupu splněny zákonné podmínky podle § 259 odst.3 tr.ř. **znovu rozhodl** tak, že obžalovanému podle § 219 odst.2 tr.zák. za použití § 35 odst.2 tr.zák. a § 29 odst.1, odst.3 tr.zák. ve znění účinném ke dni 20.srpna 2001 za trestný čin vraždy podle § 219 odst.1, odst.2 písm.a), písm.h) tr.zák., jímž byl uznán vinným napadeným rozsudkem, a dále za trestný čin loupeže podle § 234 odst.1, odst.2 písm.a) tr.zák. spáchaný jako zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst.1 tr.zák., kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30.dubna 2004 sp.zn. 5 T 4/2002 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23.června 2004 sp.zn. 10 To 80/2004 a za další trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. spáchaný jako zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst.1 tr.zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005 uložil výjimečný souhrnný trest odnětí svobody na doživotí. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. obžalovaného pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně s ohledem na to, že trest byl uložen jako souhrnný, zrušil i výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1.února 2005 sp.zn. 4 T 2/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27.dubna 2005 sp.zn. 8 To 26/2005, k němuž byl souhrnný trest ukládán. Zrušil i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Při novém **rozhodování o druhu a výši trestu** vycházel vrchní soud ze všech okolností rozhodných pro výměru trestu, které bral v úvahu při ukládání trestu již krajský soud, jak jsou rozvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku. Stejně jako krajský soud hodnotil stupeň nebezpečnosti pro společnost především u trestného činu vraždy, který je pro výměru trestu určující, vzal však v úvahu i stupeň společenské nebezpečnosti další již uvedené trestné

činnosti obžalovaného, za níž je trest jako trest souhrnný ukládán. Zvážil i možnosti nápravy obžalovaného a přihlédl tíž k jeho poměrům. Pečlivě se zabýval i otázkou, zda jsou v daném případě naplněna i všechna kritéria stanovená pro uložení výjimečného trestu v § 29 tr.zák. ve znění trestního zákona účinného ke dni spáchání trestného činu vraždy, tedy ve znění zákona č. 290/1993 Sb., který je pro obžalovaného příznivější, když stanoví podstatně přísnější podmínky pro uložení takového trestu, které byly posléze novelou trestního zákona zákonem č. 256/2001 Sb. účinnou od 1.ledna 2002 podstatně zmírněny.

Stupeň nebezpečnost jednání obžalovaného pro společnost především u trestného činu vraždy i dle přesvědčení vrchního soudu dosahuje mimořádně vysokého stupně. Skutečnosti, že tento trestný čin byl spáchán na dvou osobách a dále v úmyslu získat majetkový prospěch byly promítnuty již do použité právní kvalifikace, takže tyto okolnosti již nemohl vrchní soud v rámci úvah o stupni společenské nebezpečnosti obžalovanému přičítat k tíži jako okolnosti přitěžující, avšak naplnění hned dvou znaků kvalifikované skutkové podstaty tohoto trestného činu je již nutno v úvahu brát jako okolnost, která stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného podstatně zvyšuje. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost nad rámec předpokládaného vysokého stupně trestného činu vraždy, vyjádřeného přísnou trestní sazbou kvalifikované skutkové podstaty § 219 odst.2 tr.zák pak výrazně zvyšuje vlastní způsob spáchání tohoto činu. Jak na to poukázal již krajský soud, obžalovaný přímo zákeřně napadl nic netušící poškozené, kteří v dobré víře předpokládali realizaci smluveného obchodu, když ani nezastírali, že prodávané vozidlo má nelegální původ a má tudíž nižší cenu, než běžné vozidlo tohoto typu, ač obžalovaný jako kupující by tuto skutečnost sám ani nemohl zjistit. Ani jeden z nich mu přitom nezavdal nejmenší příčinu ke svému napadení, natož k usmrcení, a obžalovaný jim svým náhlým, ve své podstatě smrtícím útokem vedeným střelnou zbraní, nedal ani nejmenší možnost jakékoli obrany. Proti poškozenému M. V., kterého se mu nepodařilo okamžitě usmrtit střelnou zbraní, navíc použil hrubého fyzického násilí při použití různých mechanismů způsobem, který téměř hraničí se zvlášť surovým způsobem usmrcení, jaký má na mysli ustanovení § 219 odst.2 tr.zák. pod písm.b).

Nelze přehlédnout ani to, že čin byl obžalovaným připravován předem, jednal tedy s rozmyslem a chladnokrevně, když si nejprve zajistil, aby měl vozidlo ve své moci včetně potřebných dokladů, poté vylákal poškozené na odlehlé a opuštěné místo, které poškození neznali a neměli možnost se odsud dostat a kde by, ani v případě, že by nedošlo k tak náhlému a nečekanému útoku, neměli možnost dovolat se pomoci, čímž si zajistil i nerušené provedení svého záměru je usmrtit. V této souvislosti je s ohledem na výhradu uplatněnou obhájkyň nutno zdůraznit, že pokud znalec psycholog připustil, že obžalovaný na místě činu jednal v afektu, nelze se s touto variantou ztotožnit. Již jen to, že obžalovaný se na spáchání činu připravoval, když záměrně poškozené vylákal na opuštěné místo, předem si opatřil zbraň a poté, když se nejprve vzdálil, se na místo vrátil s již připravenou zbraní a okamžitě po svém příchodu začal střílet, naprosto odporuje tomu, že by jednal pod náhlým vlivem emocí, kterými by mohlo být afektivní jednání podmíněno. Jak již uvedeno, vrchní soud je v naprosté shodě s krajským soudem, že skutečně šlo o zcela chladnokrevné a s patřičným rozmyslem realizované jednání, které afektivní jednání přímo vylučuje. Nutno podotknout, že i kdyby skutečně šlo o jednání v afektu, tato okolnost by sama o sobě uložení trestu odnětí svobody na doživotí rozhodně nemohla bránit, jak se obhájkyňe mylně domnívá. Zcela chladnokrevně a s rozmyslem však obžalovaný jednal i po činu při úkrytu těl poškozených, když pod pohrůžkou usmrcení přiměl svědka V. ke spolupráci a následně s jeho pomocí těla ukryl tak, aby nebyl dán v podstatě žádný předpoklad k tomu, že by mohla byla nalezena, neboť vybral místo u neobývaného domu, které bylo určeno k parkování auta, jehož úprava kopáním by ani při případné rekonstrukci domu nepřicházela v úvahu. Nelze přehlédnout ani to, že za účelem

zamezení odhalení spojitosti jeho osoby s usmrcením poškozených, což by se mohlo případně stát i odhalením kontaktů na svědka V., odebral poškozeným i jejich mobilní telefony.

Obžalovaného přitom rozhodně nelze považovat za bezúhonného člověka, když od svých osmnácti let strávil na svobodě mezi jednotlivými výkony trestu vždy pouze několik měsíců, naposledy v roce 2001 nejdelší dobu, a to před spácháním trestného činu vraždy dobu jen jednoho roku a před spácháním sbíhajících se trestných činů loupeže dobu ještě kratší. Jak již uvedeno, již v minulosti projevil sklon k páchání nejen majetkové, ale především násilné trestné činnosti, když byl vedle trestného činu krádeže podle § 247 odst.1 písm.b), odst.3 tr.zák., pro který byl odsouzen v roce 1992, byl odsouzen v roce 1996 pro dva trestné činy loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák., jak již bylo rozvedeno shora. Přesto se po podmíněném propuštění z výkonu tehdy mu uloženého trestu odnětí svobody, z něhož podstatnou část vykonal ke dni 3.května 1999, v průběhu zkušební doby při podmíněném propuštění dopustil nejprve 9.června 2001 trestného činu loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. při právní kvalifikaci dle § 41 odst.1 tr.zák. spolu s dalšími spolupachateli na poškozeném D. P., poté 19.července 2001 dalšího trestného činu loupeže podle § 234 odst.1, 2 písm.a) tr.zák. rovněž při právní kvalifikaci dle § 41 odst.1 tr.zák. a opět s dalšími spolupachateli na poškozeném I. R., kterými byl již pravomocně uznán vinným, a posléze dne 20.srpna 2001 posuzovaného trestného činu vraždy podle § 219 odst.1 tr.zák. V krátkém časovém úseku necelých tří měsíců tedy spáchal tři závažné trestné činy, za které je mu dnes trest ukládán.

Přitom i oba trestné činy loupeže vykazují vysoký stupeň společenské nebezpečnosti. Tomuto závěru nasvědčuje již samotná skutečnost, že v obou případech bylo toto jednání právně posouzeno tak, že trestný čin byl spáchán jako zvláště nebezpečným recidivistou. Prvý odsuzující rozsudek, který byl ve vztahu k těmto trestným činům pravomocně vydán, se týkal poškozeného I. R., nar. xxx, jehož se obžalovaný dopustil po vzájemné dohodě spolu s dalšími čtyřmi pachateli, včetně své současné manželky ne pouze v prostém spolupachatelství, ale jako člen organizované skupiny, když mezi jednotlivými pachateli byla provedena podrobná dělba úkolů a čin byl od počátku pečlivě naplánován a koordinován prostřednictvím mobilních telefonů, přičemž takováto organizovanost zjevně zvyšovala pravděpodobnost úspěšného provedení celé akce. K činu došlo poté, co dva z pachatelů zjistili, že poškozený má při sobě finanční částku cca 20 tisíc DEM, které si téhož dne přivezl ze SRN jako výplatu důchodového a sociálního pojištění, a právě obžalovaný s jedním z dalších pachatelů poškozeného nečekaně napadli tak, že jej opakovaně udeřili blíže nezjištěným předmětem s obroušeným břitem do hlavy, čímž mu způsobili sečné rány na hlavě. Účelem jejich jednání bylo odcizení uvedené finanční částky, kterou měl mít při sobě, když ji však nenalezli, z místa utekli. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný neváhal hrubým způsobem napadnout člověka téměř o dvacet let staršího, dokonce v přesile dvou proti jednomu, a ani tomuto poškozenému tedy nedal jakoukoli možnost obrany, a to vše jen proto, aby získal majetkový prospěch. Druhý odsuzující rozsudek byl pravomocně vydán ve vztahu k poškozenému D. P., nar. xxx, jehož se dopustil opět po vzájemné dohodě s dalšími dvěma spolupachateli, když poškozený byl vláknán jednou z pachatelek do jejího vozidla a zde obžalovaný s dalším pachatelem poškozenému přiložili k hlavě pistoli, nasadili mu pouta a zavezli ho do lesa, kde mu nasadili na hlavu černý igelitový pytel, obžalovaný ho ohrožoval pistolí a spolupachatel jej fyzicky napadl baseballovou pálkou do hlavy i těla, polili mu nohy benzínem a vyhrožovali mu podpálením a následně i likvidací rodiny. Poškozenému přitom nejen odcizili zlaté řetízky a náramky v hodnotě téměř 16 tisíc Kč, koženou bundu v hodnotě přes 7 tisíc Kč, mobilní telefon v hodnotě 2 a půl tisíce Kč a finanční částku 30 tisíc Kč, kterou měl při sobě, ale přinutili ho podepsat plnou moc k prodeji jeho vozidla zn. Škoda Octavia v hodnotě přes 250 tisíc Kč, které mu hned na místě včetně klíčů k němu fakticky

odebrali, takže mu způsobili škodu v celkové výši přes 300 tisíc Kč. Navíc po poškozeném požadovali další částku ve výši 200 tisíc Kč a v následujícím období cca tří měsíců ho postupně donutili zaplatit na pomyslný dluh částku 70 tisíc Kč, kterou přebíral právě obžalovaný. I v tomto případě jednání obžalovaného vedlo k získání majetkového prospěchu, a stejně tak i zde neváhal použít hrubého fyzického násilí vedeného proti poškozenému v přesile, a poškozený neměl v podstatě žádnou možnost se jeho jednání bránit, ba naopak v něm vzbudil takový strach, že poškozený se i následně podroboval finančním požadavkům obžalovaného. V obou případech je nutno mít za to, že stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost je podstatně zvyšován právě způsobem provedení činu, když v obou případech se výrazně vymyká rámci předpokládaného stupně společenské nebezpečnosti vyjádřeného ve stanovené trestní sazbě.

Nelze však přehlédnout ani to, že ve prospěch obžalovaného nesvědčí jediná polehčující okolnost. Přiznání polehčující okolnosti řádného života nepřichází v úvahu s ohledem na jeho trestní minulost. Nelze mu však přičíst ani polehčující okolnost nápomoci orgánům činným v trestním řízení při objasňování své trestné činnosti. Ve vztahu k trestnému činu vraždy zaujímá silně nekritický přístup, když spáchání trestné činnosti proti poškozeným L. S. a M. V. nejen zcela popírá, ale snaží se objasnění této trestné činnosti mást a dokonce se usilovně snaží tuto trestnou činnost svést na svědka V. Stran trestné činnosti proti poškozeným I. R. i D. P. zaujímal stejně nekritický přístup, když její spáchání rovněž popíral a snažil se všemožně vyvinut. Pokud jde o poškozeného I. R. tvrdil, že s věcí nemá nic společného a odmítal jakoukoli spolupráci při objasňování této trestné činnosti, a stran poškozeného D. P. rovněž tvrdil, že se tohoto jednání nedopustil.

Stejně jako krajský soud i vrchní soud přihlédl k možnostem recosializace obžalovaného. Ty jsou znalcem psychologem, s jehož závěry se vrchní soud ztotožňuje, hodnoceny jako zřetelně podprůměrné, když příznivým faktorem je věk a sociální zázemí, avšak nepříznivými faktory jsou jeho předchozí odsouzení, jakož i to, že v souvislosti se stíhaným jednáním, které popírá, neprožívá vinu a svého jednání nelituje. K závěru o zřetelně podprůměrném předpokladu možnosti převýchovy vedla znalec také skutečnost, že u obžalovaného nebyla zjištěna schopnost prožívat vinu obecně, tedy nejen ve vztahu k vlastní trestné činnosti, když znalec v této souvislosti poukázal i na sníženou psychosociální zralost obžalovaného díky jeho sebestřednosti, jeho sebevědomí, antičnosti a dissociačním rysům. Nutno poukázat též na to, že předchozí tresty odnětí svobody, které vykonal před spácháním všech tří trestných činů, za které je mu dnes trest ukládán, jež vykonával návazně za sebou jen s krátkými pobyty na svobodě, a to v celkové délce řádově sedmi roků, neměly na obžalovaného žádný výchovný vliv. Je však zřejmé i to, že závažnost trestné činnosti obžalovaného se postupně zvyšuje a vygradovala až k dnes posuzované vraždě spáchané současně na dvou osobách.

Za této situace je i vrchní soud, stejně jako krajský soud přesvědčen o tom, že není předpoklad k tomu, aby byla převýchova obžalovaného, která je hlavním účelem trestu, zajištěna byť již výjimečným trestem odnětí svobody v rozpětí od patnácti do dvaceti pěti let. Je však přesvědčen i o tom, že mimořádný rozsah trestné činnosti, za kterou je trest ukládán i její závažnost, když všechny tři trestné činy jsou trestnými činy zvláště závažnými úmyslnými trestnými činy ve smyslu § 41 odst.2 tr.zák. a všechny byly spáchány v přímém úmyslu dle § 4 písm.a) tr.zák., přičemž ve všech případech jde o trestné činy dokonané, vyžadují, aby byl uložen trest, který by ochránil společnost před dalším obdobným jednáním obžalovaného, jak správně uzavřel již krajský soud.

Ze vedeného tedy vyplývá, že u obžalovaného jsou naplněny všechny zákonné podmínky pro uložení výjimečného trestu stanovené v § 29 tr.zák v uvedeném již znění, a to nejen v jeho odst.1, jenž stanoví podmínku, že výjimečný trest může být uložen jen za trestný čin, u něhož to trestní zákon ve zvláštní části dovoluje, ale též v jeho odst. 3, který vymezuje další podmínky pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí. Obžalovaný spáchal trestný čin vraždy dle § 219 odst.2 tr.zák., stupeň nebezpečnosti takového činu pro společnost je mimořádně vysoký, a to jak vzhledem ke zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu, tak i zavrženíhodné pohnutce, kterou zistný motiv bezpochyby je, jakož i vzhledem ke zvlášť těžkému a nenapravitelnému následku, když usmrtil dvě osoby, takže obžalovaný naplnil všechny tři vedle sebe stojící znaky, které podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost. Je přitom nepochybné, že uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti a není naděje, že by ho bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad patnáct do dvaceti pěti let.

Po zvážení všech uvedených okolností, které jsou pro úvahy o trestu v daném případě rozhodné, dospěl vrchní soud k závěru, že obžalovanému je skutečně nutno uložit stejný výjimečný trest, jaký mu byl uložen již krajským soudem, tedy **trest odnětí svobody na doživotí**. Tento trest i vrchní soud považuje za zcela přiměřený a odpovídající všem kritériím zákonem stanoveným právě pro druh a výměru trestu, jakož i pro účel trestu, jak byly zmíněny shora v souvislosti s úvahami o přiměřenosti trestu vyměřeného krajským soudem.

Ve shodě se soudem prvního stupně pro výkon uloženého trestu obžalovaného podle § 39a odst.2 písm.d) tr.zák. zařadil do **věznice se zvýšenou ostrahou**. Takovéto zařazení odpovídá citovanému ustanovení, neboť zařazení do tohoto typu věznice je v případě uložení trestu odnětí svobody na doživotí s ohledem na ustanovení § 39a odst.3 tr.zák. obligatorní.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze však podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

V Praze dne 9.prosince 2009

Předseda senátu:
JUDr. Jiří Lněnička v.r.

Vypracovala:
JUDr. Alexandra Nováková

Za správnost vyhotovení:
Klára Baxová